An. et vol. XL 15 Iunii - 10 Iulii 1948 (Ser. II, v. XV) - N. 6-7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM. — Fasciculus n. 6: Acta Pii Pp. XII: Litterae Decretales, p. 217 - Litterae Apostolicae, p. 228 - Epistulae, p. 241 - Allocutio, p. 247 - Nuntius radiophonicus, p. 254. — Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii*: Monitum, p. 257 - *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 257 - *S. C. de Propaganda Fide*: I. Nominationes, p. 259. II. Designatio pro appellatione, p. 259 - *S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus*: Declaratio, p. 260. — Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citationes edictales, p. 261. — Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni varie - Segreteria di Stato: Onorificenze, pp. 263-264.

Fasciculus n. 7: Acta Pii Pp. XII: Sacrum Consistorium, p. 265 - Motu proprio, p. 283 - Constitutio Apostolica, p. 287 - Litterae Apostolicae, p. 290. — Acta SS. Congregationum: *S. C. de Religiosis*: Instructio, p. 293 - *S. C. de Propaganda Fide*: Decretum, p. 297 - *S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus*: Decretum, p. 298. — Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 300 - *Pont. Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos*: Responsa, p. 301. — Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato: Nomine - Necrologio, pp. 303-304.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XLVIII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 500 — extra Italiam, Lib. 1500 seu $ 3

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 50 — extra Italiam, Lib. 100 seu $ 0,20

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

Conto corrente con la Posta

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XL, n. 6 - 15 Iunii 1948)

ACTA PII PP. XII

Litterae Decretales

PAG.

Beato Cafasso Sanctorum honores decernuntur. - 22 Iunii 1947 217

Litterae Apostolicae

I. *Docendi ius officium.* - Venerabilis Dei Famula Maria Teresia a Iesu, in saeculo Alexia Le Clerc, Canonissarum Regularium S. Augustini Congregationis Nostrae Dominae Fundatrix, Beata renuntiatur. - 4 Maii 1947 228

II. *Paciferum praeconem.* - Sanctus Nicolaus de Flüe, Confessor et Anachoreta, universae Helvetiae primus ac praecipuus caelestis Patronus proclamatur. - 2 Iunii 1947 . . . 235

III. *Quod de seraphico Bonaventura.* - Ecclesia, Deo in honorem Sancti Vincentii Ferrerii et Sanctae Catharinae de Ricciis, in civitate ac dioecesi Pratensi dicata, Basilicis Minoribus accensetur. - 30 Augusti 1947 237

IV. *Vere non est hic aliud.* - Ecclesia Deo in honorem Sancti Syri, in civitate «Sanremo», Ventimiliensis dioecesis dicata, honoribus Basilicae Minoris insignitur. - 7 Octobris 1947 . 239

Epistulae

I. *Sedecim ante saeculis.* - Ad ecclesiasticam hierarchiam populumque Alexandrini Coptorum Patriarchatus, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: sexto decimo exeunte saeculo ab obitu S. Pachomii, coenobiticae vitae conditoris. - 25 Martii 1948 241

II. *Ex vetere Benedictino caudice.* - Ad Revmum D. Romualdum Mariam Zilianti, Congregationis S. Mariae Montis Oliveti, Ordinis S. Benedicti, Abbatem Generalem: sexto expleto saeculo a pientissimo obitu B. Bernardi Ptolomaei, eiusdem Congregationis conditoris. - 11 Aprilis 1948 243

III. *Ut flagrantis caritatis.* - Ad Revmum P. Carolum Mansfeld, Ordinis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Praefectum Generalem: ob conventum ex universo Ordine indictum. - 8 Maii 1948 245

IV. *Triennio quidem ante.* - Ad Emum P. D. Ioannem Baptistam tit. Sanctae Mariae in Transpontina S.R.E. Presbyterum Cardinalem Nasalli Rocca de Corneliano, quinque abhinc lustra ad Purpuratorum Patrum ordinem adlectum. - 10 Maii 1948 . 246

Allocutio

Ad Emos PP. DD. Cardinales, in festo S. Eugenii I Pp., Beatissimo Patri fausta ominantes. - 2 Iunii 1948 . 247

Nuntius Radiophonicus

Emo P. D. Iosepho S. R. E. Presb. Cardinali Mindszenty, Strigoniensi Archiepiscopo, ceterisque Hungariae Antistitibus, sacerdotibus, religiosis atque christifidelibus datus. - 30 Maii 1948 254

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Monitum. De mixtis conventibus acatholicorum cum catholicis - 5 Iunii 1948 257

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 257

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Nominationes 259
II. Designatio pro appellatione . . . 259

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Declaratio. - 23 Maii 1948 260

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales:

I. Massan. et Populonien. - Nullitatis matrimonii (Veronesi-Caiano) - 29 Maii 1948 261

II. Lunen. seu Ianuen. - Nullitatis matrimonii (Mariotti-Dorgia). - 5 Iunii 1948 262

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Varie* . 263

II. Segreteria di Stato: *Onorificenze* . . 264

(pro Indice fasc. 7, v. pag. III)

An. et vol. XL 15 Iunii 1948 (Ser. II, v. XV) - N. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATO IOSEPHO CAFASSO SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Splendidum illud sacerdotalis officii et apostolatus lumen ad colendum imitandumque, clero praesertim, hodie Nos, pro summo humilitati Nostrae commisso inerrantis magisterii munere, in sanctorum caelitum numerum, Sancto Divino Spiritu afflante, referre, Beatum scilicet Ioseph Cafasso, egregium Taurinensis Ecclesiae decus et ornamentum, magnopere laetamur. Castronovi, in dioecesis Astensis oppido, quinta decima die Ianuarii mensis, anno millesimo octingentesimo undecimo, ex honestis piisque coniugibus Ioanne Cafasso et Ursula Beltramo ipse natus est, cui Ioseph nomen altera post nativitatem die ad Sacrum Baptismatis Fontem impositum fuit. Ab ipso vitae exordio, una ferme cum matris lacte, pietatem aliasque suxit christianas virtutes, quas deinceps et usque ad vitae exitum impensius in dies coluit. Puer neque ludis, neque iocis et nugis, quae puerilis aetas diligit, vacare visus est; e contra templum frequentare, ibique sacrosancto Missae sacrificio et sacris functionibus adstare et christianam cathechesim ediscere adamabat. Tredecim annos natus in pago vulgo *Mamucco* Confirmationis sacramentum recepit; deinde Cherium venit ut civicas frequentaret scholas et latinae linguae atque humaniorum litterarum studia expleret; ibique primum ad sacram Synaxim accessit atque subinde Iesum Christum, eucharisticis sub velis delitescentem, adorare ac suscipere in deliciis habuit. Iam tum

tantam sibi animi puritatis apud omnes aestimationem comparavit, ut *alter Aloisius Gonzaga* nuncupari mereretur, uti Sanctus Ioannes Bosco scripto testatus est. Studiis multa cum laude Cherii absolutis, inter Taurinensis Seminarii alumnos cooptari postulavit; sed cum ob loci angustiam ibi recipi non potuisset, Cherium rediit, ubi primum philosophiae cursum sequutus est. Vacationum tempus Castrinovi, prout suescebat quotannis, apud suos transegit, ibique kalendis Iulii anno millesimo octingentesimo vicesimo septimo clericorum habitum induit, brevi ad philosophiae studium perficiendum Cherium rediturus. Quo absoluto et in patrium oppidum reversus, theologicis doctrinis, magisterio utens sui curionis Bartholomaei Dassano, per biennium diligentissime incubuit. Prima tonsura et ordinibus minoribus receptis anno millesimo octingentesimo trigesimo, in novum seminarium dioecesanum Taurinense Cherii civitatis, ut ibi theologicum cursum impleret, receptus est, atque ibidem per triennium permansit, inter condiscipulos non solum ingenii et profectus, sed humilitatis, comitatis, et pietatis laude quam maxime fulgens. Interea ad subdiaconatus et diaconatus ordines promotus est, ac tandem sacerdotio adauctus est vicesima prima die septembris mensis, anno millesimo octingentesimo trigesimo tertio, quanta cum animi puritate quantoque ardore facile opinari potest. Auspicatissimo die illo, coram Iesu Christi Crucifixi simulacro genuflexus, toto ex corde propositum renovavit, uti S. Ioannes Bosco scripto expressit, se ad sanctitatis apicem pervenire et citius pervenire velle. Quod quidem propositum fideliter illum servavisse tota eius vita testatur. In omnium namque virtutum exercitatione tam constans, promptus semper extitit ut vere iustus vereque sanctus in omnibus et per omnia inventus sit. Plene autem gnarus de temporum nequitia, praesertim post rerum publicarum in Gallia eversionem, quae suos in Italia quoque maleficos genuit effectus, atque maxime conscius quanta doctrinae ac virtutum excellentia sacerdotes praediti esse debeant ut vere sint *lux mundi* et *sal terrae,* paterna domo iterum relicta, Augustam Taurinorum rediit, ubi in collegium ecclesiasticum, opera Aloisii Guala ad recte sacerdotes a subalpinis regionibus in sacris disciplinis instituendos provide erectum, adscitus est. Triennio exacto, atque circa universam theologiam moralem periculo multa cum laude superato, ad fidelium confessiones audiendas sacrasque conciones faciendas idoneus renuntiatus est. Eodem anno, millesimo nempe octingentesimo trigesimo sexto, magisterium theologiae moralis, quod ad obitum usque retinuit, in ipso collegio ecclesiastico Taurinensi incepit, antea qua adiutor, dein uti publicus lector. Hinc itaque tam huiusmodi magisterio quam sacro pro animarum salute ministerio omne tempus totumque seipsum omnibus viribus dicavit: *Perspicuus, accu-*

ratus, facilis, perlucidus in docendo, prout fel. rec. Pius Pp. Undecimus in Apostolicis Litteris pro Eius solemni Beatificatione edixit, *nil mirum si Venerabilis Dei Famulus solidae sanaeque theologiae principiis enutritus, Sancti Francisci Salesii suavitate excultus, Sancti alfonsi de Ligorio discretione munitus, Sancti Ignatii de Loyola animorum studio succensus, quidquid ei temporis supererat in poenitentiae tribunal sollerter, fructuose, naviterque impenderet tum in ecclesia S. Francisci, Conlegio adiuncta, atque in variis piisque civitatis domibus, tum in carceribus, in quibus praesertim eius industriae pro salute animorum obtinenda mirifice eluxerunt.* Difficile dictu est quot sacerdotes in sacris scitissime erudierit scientiis et ad sacrum ministerium sapientissime formaverit, quot peccatores Deo reconciliaverit, quot animas Christo lucratus fuerit. Et ipse Sanctus Ioannes Bosco, qui in Taurinensi S. Francisci Assisiatis collegio theologiae morali addiscendae triennium vacavit, duce et magistro Ioseph Cafasso, hunc non solum spiritus moderatorem, sed et patrem benevolum, consiliarium et strenuum conditae suae Salesianae Societatis defensorem habuit.

In sacro poenitentiae tribunali et in divini verbi praedicandi munere quam maxime assiduus fuit, tum in Taurinensi civitate, tum in finitimis oppidis et dioecesibus, atque spiritualia exercitia sive clero sive populo maximo cum fructu frequenter agebat pluribus in locis, in pia potissimum exercitiorum domo ad sanctuarium Sancti Ignatii, prope Lanceum, cuius in administratorem Taurinensis Archiepiscopus etiam deputavit. Sed mirum in modum Servi Dei misericordia et caritas praecipue emicuit erga capite damnatos, quos orando et solando usque ad supplicii locum comitabatur, divinam insuper misericordiam post eorum obitum pro eis implorans; atque fama est neminem e miseris istis, quibus suum praestitit ministerium Ioseph Cafasso, peccato non absolutum periisse, cum omnes indubia sincerae poenitentiae argumenta praebuissent.

Nedum autem verbis, sed exemplo potissimum integerrimae vitae suae alios docuit: constat etenim omnes virtutes in gradu heroico exercuisse tam theologales quam ceteras; laboribus assiduis, sed et poenitentiis et cilicio quoque corpus suum castigabat, parcissimus in edendo et rebus stricte ad vitam necessariis semper contentus. Teneris iam ab annis pietate in Deum, tenerrima in Deiparam Virginem devotione, cuius cultum sub titulo a Consolatione, quo ipsa in sanctuario Taurinensi veneratur, ille impense promovit, et in castissimum Dei Genetricis Sponsum, cuius nomen dignissime ferebat, quam maxime excelluit.

Vigilis catholicae fidei propugnator, ne pravis doctrinis haeretici, qui Castrumnovum advenerant, christifidelium animos perturbarent, summo studio contendit ut e patrio oppido discederent; et eximius theo-

logiae moralis cultor, in Iansenistarum erroribus oppugnandis ac refutandis omnibus nervis incubuit, ut perniciosa hac labe universa Taurinensis archidioecesis purgaretur.

In omnibus suis implendis officiis, etsi non bona uteretur valetudine, omnibus viribus sanctissime ad animarum bonum usque ad obitum adlaboravit. In poenitentiae exedra cum sederet, duodecima die Iunii mensis, anno millesimo octingentesimo sexagesimo, se animo deficere persensit; quare, ab ecclesia egredi et in cubiculum reverti coactus, in lectulo duodecim dies aegrotus permansit, donec, sensim sine sensu viribus extinctis, extremis receptis sacramentis, et caelesti mensa recreatus, placidissime in Domino obdormivit, non dubia praebens sanctitatis indicia.

Biduo post pretiosam Famuli Dei mortem et trigesima die ab obitu solemnia et cum magna cleri et populi frequentia celebrata sunt exequia, et in utraque Sanctus Ioannes Bosco funebre texit elogium, in quo *Sanctum pro Sancto laborare* visum est, ut olim a Sancto Thoma Aquinate de Seraphico Doctore Bonaventura, vitam scribente S. Francisci, dictum est.

Famuli Dei corpus in publico coemeterio Taurinensi sub terra, pauperum more humatum est, absque ullo peculiari memoriae signo, uti eius in votis erat dum viveret; attamen, cum in dies cresceret ad sepulchrum fidelium concursus ad gratias, illo intercedente, a Deo impetrandas, biennio post obitum congruum sane visum est super tumulo lapidem marmoreum ponere et anaglypta ad murum cum elogio inciso, a viro doctissimo Thoma Vallauri latine conscripto. Nunc vero sacrae Servi Dei exuviae, rite recognitae, hodie sub mensa altaris ei dicati, in Beatae Mariae Virginis a Consolatione sanctuario, prope illud collegium ecclesiasticum, cui Dei Famulus plures annos rectissime praefuit, piissime adservantur. Vitae sanctitatis et virtutum fama, qua adhuc in vivis cohonestatus fuit, ita in dies percrebuit, ut anno millesimo octingentesimo nonagesimo quinto in archiepiscopali Taurinensi curia Processus Ordinarius, informativus qui vocatur, de Famuli Dei Ioseph Cafasso vitae sanctitate, virtutibus et miraculis, inchoatus sit ad eius Beatificationem et Canonizationem obtinendam. Quo processu rite expleto et ad S. Rituum Congregationem delato, atque prius revisis et adprobatis plurimis Servi Dei scriptis, de signanda Introductionis Causae Commissione quintadecima die Maii mensis, anno millesimo nongentesimo sexto in praefatae S. Congregationis ordinariis comitiis disputatum est, atque eiusdem mensis die vicesima tertia s. m. Decessor Noster Pius Decimus sacri Coetus iudicium ratum habuit et sua manu Commissionem ipsam signare dignatus est. Anno insuper millesimo nongentesimo septimo de *non cultu* et triennio post de *perseverantia famae sanctitatis* feliciter resolutis dubiis, anno millesimo nongentesimo decimo, instante b. m. Raphaële

Maria Virili, tunc Episcopo titulari Troadensi, Causae Postulatore vigilantissimo, trigesima die Martii mensis, ad perficiendam explendamque Apostolicam Inquisitionem super virtutibus et miraculis Dei Famuli Ioseph Cafasso datae fuerunt Litterae Remissoriales. Hisce Processibus absolutis eorumque validitate rite adprobata, atque agitata prius, uti mos est, quaestione de virtutibus in gradu heroico ab ipso Servo Dei exercitis, in congregationibus antepraeparatoria, praeparatoria et generali, quas vocant, tandem fel. rec. Decessor Noster Benedictus Decimus quintus, apud se accersitis S. R. E. cl. mem. Cardinalibus Antonio Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, S. Rituum Congregationis Praefecto, et Caietano Bisleti, Causae Relatore, una cum b. m. Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, et Alexandro Verde, tunc tiusdem S. Congregationis a Secretis, modo S. R. E. Cardinale, vicesima septima Februarii mensis die, anno millesimo nongentesimo vicesimo primo, solemniter edixit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Iosephi Cafasso, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Paulo post de duobus miraculis quaestio institui coepit, quae, Venerabili Servo Dei intercedente, divinitus patrata dicebantur. Processibus itaque rite constructis ac probatis, quaestio illa in tribus congregationibus, uti supra de Virtutibus agendo, agitata est atque, consultissimis adhibitis normis, et industri sagacique Peritorum iudicialium opera, rebusque omnibus acerrimo iudicio investigatis, fel. rec. Pius Undecimus, Praedecessor Noster, die vicesima Iulii mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto, solemniter declaravit: *Constare de utroque proposito miraculo; de primo nempe instantaneae perfectaeque sanationis puellae Petrae Gaudenzi a congenita luxatione coxae sinistrae; deque altero instantaneae perfectaeque sanationis Victorii Bertone a purulento abscessu ex osteo-periostite costali naturae tubercularis fluente.*

Sueta porro servata norma, idem Praedecessor Noster, eodem anno, die prima Novembris mensis *tuto procedi posse* edixit *ad solemnem venerabilis Iosephi Cafasso Beatificationem.* Beatis exinde Confessoribus, tertia die Maii mensis, anno sancto millesimo nongentesimo vicesimo quinto, venerabilis Ioseph Cafasso Apostolicis editis sub anulo Piscatoris Litteris accensitus est atque eiusmodi Beatificationis solemnia cum ingenti christianae plebis frequentia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana magno peracta sunt splendore.

Subinde, cum fama vulgata esset de novis miraculis, novensili suffragante Beato, ab omnipotenti Deo patratis, post indultam eidem Beato

venerationem, Causa Canonizationis die tertia decima Iunii mensis anno millesimo nongentesimo trigesimo quarto resumpta est, et subsequenti anno dilecto Filio Nostro Maurilio S. R. E. Cardinali Fossati, Archiepiscopo Taurinensi, Remissoriales Litterae a S. Rituum Congregatione missae sunt ad Processum Apostolicum super duabus sanationibus, quae, Beati Ioseph Cafasso patrocinio, invocato, ferebantur mirabiliter obtentae.

Quarum sanationum prima huiusmodi est: Remus Expeditus Chioso, Aldi filius, Netri in Bugellensis dioecesis oppido natus, ab anno millesimo nongentesimo trigesimo primo, aetatis suae quarto decimo, tuberculari coxite sinistra aegrotare coepit, quae ita invaluit, uti femoris caput cum acetabulo coagmentatum fuerit, et coxae motus sine dolore impossibiles fierent, ideoque ipse claudicaret et scipionibus subalari fulcro uti cogeretur, aliaque morbi adiuncta pateretur, quibus deambulatio difficilis evaserit et ipse perpetuo ad operandum fere ineptus factus sit. Sex a curatione medici, quibuscum tres ex officio a S. Rituum Congregatione adlecti, perspectis quoque radiographicis tabulis cum ante tum post sanationem peractis, de diagnosi ac prognosi concorditer convenerunt. Cum variis de causis, aegrotus efficaci curationi subici nequiverit, una cum suis aliisque, ad Beati Iosephi Cafasso intercessionem implorandam preces fudit ut tam acerbo morbo liberaretur. Quibus in precibus ultra trimestre fidenti animo perseveratum est, ac tandem benignissimus Deus precatores exaudivit. Die namque trigesima Aprilis mensis anno millesimo nongentesimo trigesimo secundo, aeger in eadem morbi condicione versabatur; mane vero insequentis diei Remus, e lecto surgens, perfecte se sanatum sensit comprobavitque. Quam sanationem perfectam, instantaneam et perseverantem, miraculo tribuendam esse tres a cura medici in processu deposuerunt et tres periti a S. Rituum Congregatione adlecti ex officio, omnibus districte perpensis, in eamdem sententiam concorditer pervenerunt.

Sanatio altera Augustae Taurinorum ita evenisse narratur. Iosephina Morelli di Popolo, Victorii filia, quinquennis puella, tuberculari diathesi obnoxia, anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto, coxite naturae eiusdem tentari coepit. Paucis elapsis mensibus, abscessus ossifluens supervenit, qui infirmae vitam in discrimen, incassum remediis curisque cedentibus, adduxit. Tum mater et familiares, ad Beati Ioseph Cafasso patrocinium maximo cum fervore novendiales preces fuderunt, ut ab exitiali abscessu illo puella absque chirurgico interventu divinitus liberaretur. Hisce novendialibus expletis precibus, abscessus die duodecima Novembris mensis repente ac perfecte evanuit, uti, concorditer asseruerunt tum tres Taurinensis Universitatis professores, qui infirmae curatio-

nes praestiterant, tum duo periti physici, qui post sanationem puellam accurate inspexerunt, nullo pacto naturae viribus tribui posse docentes mirandam atque subitaneam sanationem illam. Quam quidem quatuor etiam periti a S. Rituum Congregatione adlecti, Processus actis diligentissime perpensis, unanimi sententia confirmarunt.

De utraque igitur sanatione acerrime disceptatum est in suetis Comitiis S. Rituum Congregationis, ac demum coram Nobis die undevicesima Novembris mensis superiore anno, et octava die subsequentis Decembris mensis Nos ipsi, divini consilii lumine implorato sacroque Eucharistico Sacrificio litato, decrevimus *Constare de instantanea perfectaque sanatione cum adulescentis Remi Chioso a gravi coxite tubercolari sinistra, tum puellae Iosephinae Morelli a gravi abscessu tubercolari in coxa sinistra.*

Deinceps, quod ex iuris praescripto reliquum erat, in generalibus Sacri Ordinis comitiis, coram Nobis vicesima octava die Ianuarii mensis vertentis anni habitis, venerabiles Fratres Nostri Cardinales, Praelati Officiales atque Consultores Sacrorum Rituum Congregationis dubio ab eiusdem S. Congregationis Praefecto et Causae Ponente, Cardinale Carolo Salotti, proposito: *An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam Beato Ioseph Cafasso ab Apostolica Sede venerationem,* Tuto *procedi posset ad sollemnem Eiusdem Canonizationem,* omnes unanimi favorabili suffragio responderunt. Nos vero Nostram edere sententiam distulimus usque ad diem sextam decimam Februarii mensis, Dominicam Quinquagesimae, ut impensius divinam mentis illustrationem Nostris et adstantium precibus imploraremus. Quapropter eumdem Cardinalem S. Congregationis Praefectum atque Causae Ponentem, nec non venerabilem Fratres Alfonsum Carinci, Archiepiscopum titularem Seleuciensem in Isauria, eiusdem S. Congregationis a Secretis, et dilectum Filium Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, ad Nos advocavimus, sacroque Eucharistico Sacrificio litato, ediximus: Tuto *procedi posse ad Beati Iosephi Cafasso sollemnem Canonizationem.*

Quibus peractis, Praedecessorum Nostrorum verenda sectantes exempla, in Consistorio secreto, habito die decima mensis Martii vertente anno, omnes S. R. E. Cardinales convocavimus eorumque sententiam rogavimus. Qui, postquam venerabilis Frater Noster Carolus Cardinalis Salotti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefectus, disertum sermonem habuit de vita, gestis et miraculis cum Beati Iosephi Cafasso, tum Beatorum Ludovici Mariae Grignion de Montfort, Michaëlis Garicoïts, Nicolai de Flüe et Beatae Catharinae Labouré, atque acta singillatim recensuit, quae in Causis beatificationis et canonizationis eorumdem Beatorum S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admisit

et adprobaverit, sibi in votis esse edixerunt, ut tum Beatum Ioseph Cafasso, tum alios recensitos Beatos ad Sanctorum honores extolleremus

Secreto Consistorio peracto, mox Consistorium publicum habuimus pro solemni Canonizationis eorumdem Beatorum peroratione, quam pro Beato Ioseph Cafasso dilectus Filius Aloisius Philippus Re, Sacrae Aulae Consistorialis Advocatus, eleganter peregit, Nosque ut ad eam deveniremus enixe supplicavit. Nos vero, rei gravitatem ac magnitudinem prae oculis habentes, cupide exoptare diximus petitioni illi votisque omnium concedere, non tamen prius quam in Consistorio, quod *semipublicum* dicitur, Cardinales Patres, Archiepiscopi et Episcopi, qui adfuturi sint, suam quisque mentem aperuerint, inerrantem sententiam Nostram laturos. Interea vero adstantes omnes adhortati sumus, ut, admotis ad Deum Patrem luminum precibus, menti Nostrae uberius usque lumen e supernis sedibus ad gravissimam eiusmodi decernendam causam impetrarent.

Mandavimus itaque ut ad illorum quemquam commentarii de eorumdem Beatorum vita, gestis et miraculis, necnon de actis in ipsorum Causis transmitterentur, quo facilius cuique res explorata ac cognita esse posset, antequam suum cuiusque ipsorum iudicium libere Nobis religioseque aperiretur.

Quod quidem Consistorium semipublicum decima septima die Aprilis mensis proxime elapsi in Consistoriali Aula habitum est, Nosque omnes adstantes allocuti sumus et singulorum suffragia exquisivimus. Quibus exceptis, valde gratulati sumus omnes Nobiscum consentire summos sanctitudinis honores Beatis illis per Nos, adspirante iuvanteque Numine, decernendos esse.

Solemnes igitur Beati Ioseph Cafasso simulque Beati Ioannis de Britto et Beati Bernardini Realino Canonizationis ritus in Vaticana Basilica hodie, vicesima secunda Iunii mensis, Deo favente, peragere statuimus.

Interim adstantes venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales et universos christifideles hortati sumus ut suas Nostris precibus coniungere ne gravarentur, ut quae iam tunc praestolabamur, fausta ac salutaria catholico nomini evenirent. De quibus omnibus ut acta iuridica conficerent, dilectis Filiis Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, adstantibus Protonotariis Apostolicis de more mandavimus.

Cum autem praestituta haec dies advenerit, Nos, cunctis saecularis et regularis cleri ordinibus, plurimis Romanae Curiae Praelatis et Officialibus praeeuntibus et cum magna Patrum Cardinalium, et Sacrorum Antistitum frequentia, solemni supplicantium ritu Petrianam Basilicam, innumeris lychnis et magnifico apparatu ornatam, et iam maxima fidelium

stipatam multitudine, ingressi sumus. Mox ad Nostram Cathedram perreximus ibique sedimus. Tunc, praestita prius Nobis a venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, uti fert ritus, obedientia, Carolus Cardinalis Salotti, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Aloisio Philippo Re, Consistorialis Aulae Advocato, instanter, instantius et instantissime postulavit ut Nos Beatos Caelites Ioannem de Britto Martyrem, Bernardinum Realino et Iosephum Cafasso Confessores summis sanctitatis honoribus decorare dignaremur. Mox, Paracliti Spiritus lumine implorato, Nos, Iesu Christi Vicarius et supremus catholicae Ecclesiae Magister, in Cathedra Divi Petri sedentes, solemniter pronunciavimus: *Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio; Beatos Ioannem de Britto Martyrem, Iosephum Cafasso et Bernardinum Realino Confessores Sanctos esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia Universali illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, nempe Ioannis de Britto die quarta Februarii, Iosephi Cafasso die vigesima tertia Iunii, Bernardini Realino die secunda Iulii, pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.* Oblatis deinceps Nobis precibus a praefato Canonizationis Procuratore Cardinale Salotti per memoratum Aulae Consistorialis Advocatum, annuentes, has sub plumbo Litteras Decretales confici expedirique iussimus; et adstantibus Protonotariis Apostolicis ut de eiusdem Canonizationis memoria publicum conficiant instrumentum mandavimus. Gratiis dein Deo optimo maximo, una cum confertissima fidelium multitudine hymnum *Te Deum* concinentes, peractis, et primum novensilium Sanctorum invocato patrocinio, Nos homilia clerum et populum allocuti sumus, qua eorumdem Caelitum vitam et gesta summatim perscribentes, praeclara singulorum sanctitatis exempla veluti ante oculos ponere conati sumus, ut in ea studioso volentique animo intueri valeant; et « *Ii discant,* diximus, *potissimum a S. Ioanne de Britto apostolatus ardorem invictamque* ad mortem *usque fortitudinem, qui sacris apud exteras gentes expeditionibus dant operam; discant vero, qui apud suos in animarum incumbunt salutem procurandam, a S. Bernardino Realino et a S. Iosepho Cafasso indefessam alacritatem, patientiam, benignitatem atque adsiduam imprimis in sancta precatione constantiam, quandoquidem, non propitiato*

Deo, inanis est atque inefficax quivis hominum labor. Omnes denique ab iisdem ad christianam assequendam perfectionem sese excitatos sentiant, quicumque volunt — ut gravissimum officium est — ex hoc terrestri exsilio ad caelestem contendere patriam, ubi sempiterna tandem pace fruemur summaque felicitate. Amen.

Qua homilia a Nobis pronuntiata, apostolicam benedictionem et plenariam admissorum indulgentiam adstantibus peramanter impertivimus. Post haec solemne Pontificale Sacrum persolvimus. Novensilis itaque S. Iosephi Cafasso Nostris hisce Litteris consecrata memoria, omnibus quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia, omnia et singula quae supra memoravimus de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, iterum confirmamus, roboramus atque statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denuntiamus. Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel eis ausu temerario contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, die vicesima secunda Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno nono.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego Franciscus Episcopus Tusculanus Cardinalis Marchetti Selvaggiani, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego Eugenius Episcopus Portuensis et Sanctae Rufinae Cardinalis Tisserant.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

Ego MICHAËL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER.

Ego ALEXANDER tituli S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego ALOISIUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis LAVITRANO.

Ego fr. RAPHAËL CAROLUS tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis ROSSI.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego FRIDERICUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis TEDESCHINI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis MARMAGGI.

Ego DOMINICUS tituli S. Apollinaris Presbyter Cardinalis JORIO.

Ego MAXIMUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego IOSEPH tituli S. Mariae in Via Lata Presbyter Cardinalis PIZZARDO.

Ego BENEDICTUS tituli S. Mariae in Vallicella Presbyter Cardinalis ALOISI MASELLA.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.

Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
Decanus S. Collegii

CLEMENS Card. MICARA
S. Rituum Congr. Praefectus

Vincentius Bianchi-Cagliesi
Cancellariae Apostolicae Regens.

Alfridus Vitali, *Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA
die vicesimatertia Aprilis, anno decimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIV, n. 23 – Aloisius Trussardi, *a tabulario.*

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VENERABILIS DEI FAMULA MARIA TERESIA A IESU, IN SAECULO ALEXIA LE CLERC, CANONISSARUM REGULARIUM S. AUGUSTINI CONGREGATIONIS NOSTRAE DOMINAE FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Docendi ius officium, quo donata divinitus Ecclesia suas voluit ipsa religiosas utriusque sexus munerari familias, nullo non tempore christiani nominis osores impugnarunt infensi. Neque una fuit impetendi ratio, sed varia, variisque semper aptata temporibus. Nostris autem hisce diebus filii saeculi huius in generatione sua prudentiores,[1] id unice caventes ut possint miserrimae plebis, tot oppressae malis, tot aerumnis afflictae, maxime vero rerum inopia tam acriter irritatae, malesuadas cupiditates et instinctus mulcere vesanos, passim dictitant atque scriptitant Religiosos fratres ac sorores totos esse in divitum tantum liberis educandis, quasi velint ac studeant humanum civilemque cultum, tenuiorum prolibus denegatum, pecuniosorum facere velut peculium et privilegium quod cum aliis nequeat communicari. Quod quam sit a veritate alienum ipsa profecto testatur, quam Beatarum Virginum albo decrevimus accensendam, inter eas quae puellas, pauperculas non minus quam ditiores, ex instituto suscepere educandas. Haec, verbis liturgicis inquimus, est virgo sapiens et una de numero prudentum de specioso illarum numero quae, cum animas multas, multas imo generationes erudierint ad iustitiam, lucebunt in perpetuas aeternitates. Nimirum Christus Dominus cum Apostolis et discipulis discipulas quoque voluit esse in pusillo suo comitatu,[2] ad has non minus quam ad illos idem ipse Magister divinum illud direxit ac suave promissum: « Qui fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno coelorum »;[3] et Paulus, egregius praedicator, elocutus est[4] neque masculum esse neque feminam, sed unum omnes in Christo Iesu Domino nostro. Qui novam istam Ecclesiae stellam, Alexiam Le Clerc, honestis ortam piisque parentibus, Ioanne et Anna Sagay, in dicionibus ducis Lotharingiae et

[1] Lc., 16, 8.
[2] Lc., 8, 2-3; 24, 10; et alibi.
[3] Matth., 5, 19.
[4] *Gal.*, 3, 28.

Episcopi (tunc temporis) Tullensis, Romaricimonte, vulgo Remiremont, die Purificationis Beatae Virginis Mariae, anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto, ipso nativitatis die sacro fonte ablutam illuminavit. Sed saeculi vanitatibus, quarum in limine baptismatis fit abdicatio, Alexia, sicut et Teresia Abulensis, cum esset omnibus cara, viginti fere annorum, aliquantisper indulsit. Magis tamen cara Deo, febri non intermissa laborans, salutem, quam Ignatius Loyolaeus e perlectis hausit vitis Sanctorum, Alexia consecuta est eorum legendo horrifica exempla, qui, reticitis peccatis, confessiones peregere sacrilegas. Cogitando novissima, sacramentalem confessionem mox instituit « unam bonam toto vitae vicennio », ut ait ipsa, Teresiam et Aloysium pie exaggerantes imitata. Et confessionem haud ita multo post, cum inter nuptiales quasdam epulas extemplo et inconsulte virginitatem Deo vovisset, ad pedes Sacerdotis Petri Fourier, tunc temporis Curionis in oppido « Mattaincourt », post mortem inter Caelites adlecti, non semel iteravit de peccatis totius anteactae vitae, scriptis quoque et propositis ab ipso conscientiae discutiendae quaestionibus diligentissimis. Quo prudenter moderante, Congregationis Dominae Nostrae cunas adornavit ad cunabula Christi, nocte Natalicia, anno millesimo quingentesimo nonagesimo septimo, cum sociabus quatuor, videlicet: Gante André, Isabella De Louvroir, Claudia Chauvenelle, et quadam Barthélemy. Difficultates etiam domesticas experta, tandem in pervigilio Corporis Christi, anno posteriore, refrigerii suavitatem nacta est in Portu Suavi, vulgo Poussay, Canonissis saecularibus domicilium offerentibus ultro. Congregationem post octo dies e Sacratissimo Iesu Corde velut egressam supra laudatus Curio exaratis regulis communivit, Christophorus Episcopus oretenus adprobavit, Judith de Asperomonte Canonissa beneficiis nec parvis nec paucis affecit, puellae ludos frequentando iuvarunt, deductae coloniae in alias dioeceses in ipsamque urbem Nanceium, Lotharingiae principem, propagarunt, maxima cum alacritate corroborarunt, in primis autem Alexiae sanctitas aedificavit. Quam sanctitatem praedictus Curio non uno modo probandam temptavit: ut, cum omne colloquium et epistulare commercium denegavit; ut, cum aliam, et rudissimam quidem, praeposuit antistitam; ut, cum Alexiam a matre moriente discedere iussit, ornatum ecclesiae pro sollemnitate curaturam. Semper tamen illa, non humano sed christiano modo erga eum affecta, sicut Ioanna Francisca erga Franciscum Salesium, adfuit illi in curis et laboribus multis. Adfuit in regimine Congregationis: erat enim, largiente quidem natura, gratia vero extollente, omnibus et mentis et animi praedita dotibus, cunctisque tum socialibus et domesticis condicionibus tum

singularibus etiam conspicua praerogativis et donis. Adfuit et in illius religiosae familiae legibus condendis: non solum enim sodales e Societate Iesu Parochus ille hac in re consuluit, sed et Alexiam, quam noverat Spiritu Dei ferventem, quam et Lutetiam Parisiorum miserat una cum iuniore Angelica Milly, paenitentiarum eius iam alias moderatrice, virtutum ac regiminis herede mox futura, ad Ursulinas, ut apud eas novam inspiceret, investigaret et addisceret viam atque rationem alumnas instituendi etiam extra Congregationem degentes. Hoc enim institutum, quod in Italia saeculo decimo sexto nondum dimidiato Sancta Angela Mericia eiusque religiosae filiae fuerant aggressae, ut scilicet earum animi contra superbientis rationis virus servarentur immunes atque in fide stabiles perseverarent et integri, hoc ipsum sibi proposuerat Alexia, quae instructionis studium vocationis suae finem esse profitebatur: illius nempe instructionis quae, claustrorum saepta transgrediens, in plures puellas, neque nobilioris tantum coetus, diffusa manaret. Neque alienum hoc aut difforme erat ab altero proposito, quod nimiam prodit latitudinem cordis « quasi arenam quae est in littore maris »: [5] ut in nova religione nullum praetermittendum esset, quod posset fieri, bonum. Et sane nobilissimum divinumque propemodum istud opus, quod est animas erudire tenellas, nemo est quin videat quam affabre ad illud adiunctum sit, quod « opus Dei » quatuordecim ante saecula plena divus Benedictus appellare solebat. Sic enim, muneribus quidem distinctis [6] sed non separatis, immo vero perpulchre consertis, velut ex thesi et antithesi synthesi peracta felicissima, Alexia, cum religiosis filiabus, Mariam agebat et Martham: Mariam quidem, quae Deum contemplando cognoscit et amat, Martham vero, quae Deo peramanter inservit in hac vita, quo perenniter fruatur in altera. Huius enim sapientiae, quae, prudentibus abscondita, est tamen revelata parvulis,[7] revelata scilicet in ipso limine catechismi; huius, inquimus, qua posthabita nequiquam laborant qui conantur humanam denuo aedificare domum, frustra vigilant qui non iam humanam sed ferinam, indomitarum quidem frementiumque ferarum, videntur custodire civitatem; [8] huiusce sapientiae sale Constitutiones conditae sunt. Quas exaravit, ut diximus, Petrus Fourier, primum quidem novemdecim articulis constantes, et Christophorus de la Vallée, Episcopus Tullensis, oretenus adpro-

[5] *III Reg.*, 4, 29.

[6] Augustini Sermo 27 *de Verbis Domini*, paulo ante medium; cfr. *Breviarium Romanum*, die XVIII m. Augusti, lect. VII.

[7] Matth., 11, 25.

[8] *Ps. 126*, 1-2.

bavit anno millesimo quingentesimo nonagesimo octavo; dein vero, usque ad viginti septem amplificatas, Cardinalis Carolus Lorenensis die octava mensis Decembris anno millesimo sexcentesimo tertio Legationis Pontificiae sigillo munivit; postea Decessor Noster Paulus PP. V per Bullam « Sacri Apostolatus » kalendis Februariis anno millesimo sexcentesimo decimo quarto datam firmavit; ulterius ad regulam Sancti Augustini redactas, posteris autem notas nomine Constitutionum minorum, idem Summus Pontifex pridie Kalendas Octobres anno sequenti confirmavit, addita facultate docendi puellas quae, propria in domo degentes, Congregationem, addiscendi causa, adire solitae erant; tandem extrema manu a Sancto conditore morituro confectas et ab Urbano PP. VIII tum quarto voto, quod fuerat antea simplex promissum, de instructione tradenda, tum Canonissarum titulo ditatas, Alexia praemortua non vidit. Statim igitur post constitutam Congregationem Dominae Nostrae, Alexia, quae Religiosarum prima fuerat, quae, prima Christum induta, religiosum prima sumpserat habitum, Nanceii in urbe, anno millesimo sexcentesimo decimoseptimo, in festo Beatae Mariae Virginis in templo Praesentatae, addito Teresiae a Iesu nomine, quae prima votorum professionem anno insequenti postridie Kalendas Decembres in fundatoris manus emiserat, prima etiam electa est Antistita post dies octo. Quo in munere facta est forma gregis ex animo,[9] volens non ministrari sed ministrare,[10] fieri omnibus omnia,[11] non se sed Deum affirmare, dicere solita: « Minus mei, plus Dei ». Nec poterat non submisse de se sentire quae, cum tumulum ligneum exstruendum et in conclavi vacuo collocandum curasset, anno ante mortem quotidie certis horis ibi sola pie meditans morabatur. Mors autem non tardo venit gradu. Triennio vix elapso, ex quo electa fuerat, enixis precibus nec sine difficultatibus impetravit ut, aegritudinis molestiis oppressa, regiminis onere levaretur. Itaque iuniori Antistitae vel in minimis oboediens, corpore cruciata variisque vexata tentationibus, a fundatore visitata apud eumque rite confessa, lacrimantibus filiabus ex oboedientia benedicens, placida tandem in Iesu et Mariae nominibus spiritum emisit, Nanceii, die Dominica, nona mensis Ianuarii, anno supra millesimum sexcentesimo vicesimo secundo: quo ipso scilicet anno tot alia lumina coeperunt in Ecclesiae coelo micare corusca. Funera triumpho fuere similia; plebe, optimatibus ipsisque principibus viris pientissime certantibus; corpore per triduum exposito, ut omnium pietati fieret satis, qui, quasi reliquias sa-

[9] I Petri, 5, 3.
[10] Matth., 20, 28.
[11] *I Cor.*, 9, 23.

cras, cadaver tangere percupiebant. Quod postea non, ad Dei Famulae voluntatem, in coemeterio conventuali, sed, Episcopi iussu, honorifice sub ara chorali reconditum est. Sacras exuvias, quae suavitatem odoris efflavisse narrantur, formidolosa illa Gallicarum rerum mutatio exeunte saeculo decimo octavo dispersit; neque conata dimidio in saeculo decimo nono et ineunte vicesimo facta et iterata felicem optatumque sortita sunt effectum reperiundi. At bonum Christi odorem ex Mariae Teresiae virtutibus effluentem nec maxima illa perturbatio nec posteriores ullae persecutiones disperserunt umquam, quin immo longius latiusque diffuderunt, sicut semina ventus. Et cum diffusa fama sanctitatis crevit etiam fama miraculorum, non minus quam arbor bona bonique fructus, quorum Maria Teresia radix. Quare orales inquisitiones factae sunt et documenta collecta, ipso Lotharingiae Duce favente, ut ex illis Venerabilis Dei Famulae vita ad spirituale populi emolumentum conscriberetur. Quod non sine divinae Providentiae consilio evenit, ne virtutum deessent probationes. Processibus etenim canonicis mature conficiendis perturbationes ac persecutiones quarum mentionem fecimus impedimentum attulerunt. Formalis autem inquisitio in Curia Sancti Deodati, cuius dioecesis ambitu nunc Romaricimons continetur, anno millesimo octingentesimo octogesimo sexto et insequenti habita est; eiusdemque dioecesis Episcopus, quasi Dei providentis effector consilii, illam erga Mariam Teresiam continuans benevolentiam, qua sui maiores de Asperomonte fuerant Alexiam prosecuti, primus de fama Venerabilis Dei Famulae sanctitatis testificatus est. Processibus Ordinariis in dicta Curia rite peractis, Decessor Noster fel. rec. Leo PP. XIII sua ipsius manu Commissionem Introductionis Causae signavit die vicesima prima mensis Februarii anno millesimo octingentesimo nonagesimo nono. Subsecuta sunt Decreta de numquam praestito cultu die vicesima octava mensis Novembris anno millesimo nongentesimo secundo, de fama sanctitatis die vicesima sexta mensis Iunii anno millesimo nongentesimo septimo, deque validitate processuum die decima tertia mensis Decembris anno millesimo nongentesimo vicesimo secundo. Deinde die tertia mensis Augusti anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto apud rec. mem. Cardinalem Antonium Vico, Causae Ponentem, seu Relatorem, Antepraeparatoria habita sunt Comitia super virtutibus; Praeparatoria vero, in Aedibus Vaticanis, bis habita sunt, idest die vicesima sexta mensis Iulii anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo, et die tertia mensis Iulii insequentis anni. Generalis demum Congregatio coacta est coram Pio PP. XI, felicis recordationis, Praedecessore Nostro, die decima quinta mensis Martii anno millesimo nongentesimo tricesimo secundo,

in qua fel. rec. Cardinalis Alexius Henricus Lépicier, Causae Ponens, seu Relator, dubium de heroico gradu virtutum Venerabilis Dei Famulae Teresiae a Iesu, in saeculo Alexiae Le Clerc, discutiendum proposuit. Cumque Patres Cardinales, Praelati Officiales et Consultores Sacrae Rituum Congregationis suffragium ediderint affirmativum, idem ipse Summus Pontifex, die tertia mensis Aprilis, Dominica in Albis, eodem anno, edixit per eiusdem Sacrae Rituum Congregationis Decretum, Dei Famulae virtutes heroicum attigisse fastigium. Cum autem idem Decessor Noster, attento fundatricis titulo, quartum miraculum non discutiendum indulsisset, cumque, habitis de more Sacrae Rituum Congregationis comitiis, tria miracula vera atque explorata esse Nobis ipsis renuntiatum fuisset, Nos, post plenariam Congregationem, quae coram Nobis die vicesima secunda mensis Decembris anno millesimo nongentesimo quadragesimo secundo celebrata fuit, edito Decreto die vicesima prima mensis Martii, Dominica secunda sacratissimae Quadragesimae, anni insequentis, de tribus ipsis propositis miraculis constare pronunciavimus. Quod autem unum reliquum erat excutiendum dubium, num Dei Famula inter Beatos Caelites tuto recensenda foret, hoc propositum est a Venerabili Fratre Nostro Eugenio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Tisserant, Portuensi et Sanctae Rufinae Episcopo, atque Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali a Secretis, hodierno Causae Ponente seu Relatore, in Comitiis Generalibus, quae coram Nobis, die quarta mensis Maii anno millesimo nongentesimo quadragesimo tertio habita sunt; omnesque qui aderant tam Cardinales quam Sacrorum Rituum Praelati et Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos autem, in tanti momenti negotio, Nostram aperire mentem distulimus, donec a Deo maius posceremus lumen. Quod cum impense fecissemus, tandem, die vicesima mensis Iunii, in festo Sanctissimae Trinitatis, eiusdem anni, sacrosancto Missae sacrificio religiosissime litato, convocatis Venerabilibus Fratribus Nostris Carolo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Salotti, Praenestino Episcopo et Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, atque memorato Cardinali Ponente, nec non Dilectis Filiis Alfonso Carinci, eiusdem Congregationis Secretario, ac Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, auctoritate Nostra Apostolica, ad sollemnem Venerabilis Dei Servae Mariae Teresiae a Iesu, in saeculo Alexiae Le Clerc, Beatificationem *tuto* procedi posse edximus. Quae cum ita sint, Nos universae Religiosae Familiae Canonissarum Regularium Sancti Augustini Congregationis Nostrae Dominae ab eadem fundatae vota implentes, praesentium Litterarum tenore atque Apostolica Nostra auctoritate, facultatem facimus ut Venerabilis Dei

Famula Maria Teresia a Iesu Beatae nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, pubblicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beatae Imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de Illa quotannis recitetur Officium de Communi Virginum cum lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa de eodem Communi cum Orationibus propriis adprobatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesibus tantum Sancti Deodati, cuius intra fines hodiernos Beata ipsa orta est, et Nanceiensi, cuius in civitate episcopali supremum diem obiit; itemque in templis ac sacellis ubique terrarum sitis, quibus Congregationis Dominae Nostrae Canonissae Regulares utuntur, ab omnibus fidelibus qui horas canonicas recitare teneantur; et, quod ad Missas attinet, ab omnibus presbyteris ad templa seu sacella memorata, in quibus Beatae eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Mariae Teresiae a Iesu, in saeculo Alexiae Le Clerc, servatis servandis, supradictis in templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, etiam in iudicialibus disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur. Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die quarta mensis Maii, Dominica quarta post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Iesu Christi, anno MCMXXXXVII, Pontificatus Nostri nono.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

DOMINICUS SPADA
a Brevibus Apostolicis.

II

SANCTUS NICOLAUS DE FLÜE, CONFESSOR ET ANACHORETA, UNIVERSAE HELVETIAE PRIMUS AC PRAECIPUUS CAELESTIS PATRONUS PROCLAMATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Paciferum praeconem iam inde quinque a saeculis pie colunt et tamquam « Patrem Patriae » habent Helvetii omnes celeberrimum illum virum, Nicolaum de Flüe, quem Nosmet ipsi, flagrantia Helveticarum gentium vota complentes, in numerum Sanctorum nuperrime ascivimus. Mirabile sane Eius vitae curriculum : in militia, primo miles gregarius, deinde strenuus dux ; in civitate sua, Iurisperitus doctus rectusque ; domi, paterfamilias quam qui maxime humanus sollicitusque. In omnibus vero muneribus, cum in moderanda progenie tum in defendenda atque administranda civitate, immo « regione », summa Dei caritate iugiter incensus, impulsus iugiter fuit. Ex ipsa caritate Dei, Patriae caritas ; ex ipsa, erga pauperes aerumnisque vexatos, commiseratio ; ex ipsa, denique, uxoris ac filiorum amans cura paternumque studium. Mirabiliter enim pariterque enitebant in Famulo Dei et vita « activa », uti vocant, et vita « contemplativa », donec Ipse, quinquagesimum agens annum, domo, uxore liberisque omnino relictis, in solitudinem laetus secessit. Ibi, nullis incommodis parcens, vitam in altissima oratione asperrimaque paenitentia viginti per annos, ad mortem usque, feliciter sancteque transegit. Hoc autem spirituale vitae genus caritatem Patriae « non minuit, sed sacravit ». Memoratu porro illud dignum est quod anno MCDLXXXI accidit. Cum inter Helveticae Nationis Foederatos vehemens contentio exorta esset, quae vetus unitatis foedus, iam ab anno MCCXCI initum, aliaque deinceps icta, frangere, pacemque perturbare minabatur, legati, id quod alias in rebus adversis acciderat, saepe ad « romitorium », in loco vulgo « Ranft », Nicolai anachoretae missi sunt, consilium et normam ab eo petituri. Vir Dei, impensa assiduaque peracta prece, tale iustitiae ac pacis responsum Proceribus misit, ut lites confestim diremptae sint, atque illud Optimates foedus in Civitate « Stans » inter octo « Regiones » subscripserint, quod nationalem unitatem universae Helvetiae, libertatemque tutas redderet atque confirmaret. Exinde quoque « pax », quae « opus iustitiae » est, Helveticis populis evenit ; exinde ipsi Dei Famulo « Patris Patriae » titulus atque nomen. Maximam proinde iucunditatem ipsis gentibus sacra Eiusdem Canonizationis sollemnia, in Patriarchali Basilica Vaticana, die XV men-

sis Maii, in festo Ascensionis D. N. I. Ch., huius anni a Nobis peracta, et ab eisdem diutissime expectata, attulerunt. Nunc vero Venerabilis Frater Christianus Caminada, Curiensibus Infulis ornatus, ceterique Helvetiae Episcopi, uterque Clerus, nec non uniuscuiusque « Regionis » populus universus, per dilectum Filium Werner Durrer, alterum a Parocho loci vulgo « Sachseln », in Curiensi dioecesi, ubi Dei Servus natus est, vixit atque in sepulchro conditus fuit, a Nobis enixe efflagitaverunt ut Sanctum Nicolaum de Flüe praecipuum totius Helvetiae apud Deum Patronum declarare dignaremur. Cum vero Eius cultus, statim post obitum incohatus, temporis progressu apud omnes eiusdem Nationis cives catholicos mirum quantum percrebuerit, supra memoratis praecibus ac votis ultro libenterque annuendum censuimus. Quam ob rem, audito Venerabili Fratre Nostro Carolo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Salotti, Praenestino Episcopo atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, ex certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, Sanctum Nicolaum de Flüe, Confessorem et Anachoretam, universae Helvetiae primum ac praecipuum Patronum Caelestem, omnibus ac singulis liturgicis privilegiis adiectis, quae principalibus locorum Patronis competunt, confirmamus, ac declaramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus ac statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent, seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die II mensis Iunii, anno MCMXXXXVII, Pontificatus Nostri nono.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

DOMINICUS SPADA
a Brevibus Apostolicis.

III

ECCLESIA, DEO IN HONOREM SANCTI VINCENTII FERRERII ET SANCTAE CATHARINAE DE RICCIIS, IN CIVITATE AC DIOECESI PRATENSI DICATA, BASILICIS MINORIBUS ACCENSETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod de seraphico Bonaventura vitam Asisinatis Patriarchae conscribente divus Thomas exclamasse fertur: « Sinamus sanctum pro sancto laborare », id ipsum haud incongrue ad Sanctam Catharinam de Ricciis transferri posse videtur: quandoquidem, eadem moderatrice atque antistita, contiguum asceterio virginum Dominicianarum Templum exaedificatum est in urbe Prato, omnium intra Italiae fines primum, sub invocato nomine Sancti Vincentii Ferrerii. Debetur profecto Templum idem munificentissimo Viro Philippo Salviati, Patricio Florentino, qui erga « Sanctam Pratensem » devotissime fuit affectus. Sanctae eiusdem habet Templum illud: et virgineas exuvias, evidentibus Christi stigmatibus insignes, sub ara maiore servatas; et nomen, non vulgare tantum, sed canonicum quoque, nomini Sancti Titularis additum ex decreto Pratensis Episcopi, abhinc annos viginti quinque edito, cum videlicet sollemnia quater saecularia celebrarentur a Sanctae Catharinae ortu mortali. Sacris initiatum fuit memoratum Templum die tertia mensis Octobris anno MDLXIII, auctore Matthaeo Concinio, ex Terranova, qui antea Cortonensis Episcopus, Ioanne autem Baptista Ricasoli, Episcopo Pistoriensi, annuente. Post annos centum et septuaginta, quo tempore Catharina in album Beatarum Virginum adscripta fuit, Templum est amplificatum, in eamque redactum formam quae nunc visitur, quamque sui generis unicam magni faciunt artis periti. Sculpturis ex marmore semiplenis efficta conspicitur in parietibus mira Catharinae vita; potissimum vero super altare maius omnes admiratione commovet divinus ille complexus crucifixi Christi cum virgine Sponsa, signa Redemptionis nostrae accipiente, quae et Bulla Canonizationis et hymnodia liturgica duodequinquaginta annos eam gessisse confirmant. Servantur etiam in Ecclesia Crucifixus idem, nec non pictura quaedam Christi Iesu Nazareni, quae traditur Catharinam saepe allocuta; et fictile quoddam Simulacrum Beatae Mariae Virginis, artis pretio fideliumque veneratione praenobile, quod moniales earumque domum a diripientibus Hispanis, ineunte saeculo decimo sexto, loquendo servasse dicitur. Sunt autem ibidem erecta: Congregatio Rosariana,

Tertius Ordo Dominicianus, Pium Opus Catharinianum et Pium Opus Tabernaculorum; ex quibus Institutis non modo cultus, sed et apostolatus quaedam velut praecipua sedes efficitur Templum; in media civitate situm, a sororibus Dominicianis custoditur et a plebe fidelium frequentiore celebratur quasi « Sanctuarium Sanctae Catharinae », plurimos quidem trahentis « in odorem unguentorum suorum ». Nunc autem ut sollemnibus quae nullo non tempore in honorem Beatae Catharinae de Ricciis celebrata sunt, nova festivitas accedat, altera feliciter redeunte centenaria die postquam Sancta Contitularis in Sanctarum numerum ascita fuit, Venerabilis Frater Ioseph Debernardi, Pistoriensis et Pratensis Episcopus, enixe rogat a Nobis ut celeberrimum illud Templum dignitate Basilicae Minoris decorare dignemur. Nos porro, omnibus rite perpensis, tum ipsi Ordinario tum Clero populoque Pratensibus ac nominatim Religiosabus de domo Sancti Vincentii gratum facere volentes, precibus eisdem libenti ac paterno animo censuimus adnuendum. Qua propter, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Carolo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Salotti, Praenestino Episcopo atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam Ecclesiam, Deo in honorem Sancti Vincentii Ferrerii et Sanctae Catharinae de Ricciis, in civitate ac dioecesi Pratensi dicatam, titulo honoribusque Basilicae Minoris perlibenter decoramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illique Ecclesiae ad quam pertinent, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XXX mensis Augusti, anno MCMXXXXVII, Pontificatus Nostri nono.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

DOMINICUS SPADA
a Brevibus Apostolicis.

IV

ECCLESIA DEO IN HONOREM SANCTI SYRI, IN CIVITATE « SANREMO », VENTIMILIENSIS DIOECESIS DICATA, HONORIBUS BASILICAE MINORIS INSIGNITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — « Vere non est hic aliud, nisi domus Dei et porta Caeli ». Quod recte dicitur de qualibet aede sacra, etiam in angusto vico remota, etiam in asperis montibus inaccessa, id templo perquam congruit ibi erecto ubi, caelo terraque marique ridentibus, inter naturae tantam amoenitatem abesse minime decet artis ingeniique hominum obsequium debitum Deo. Talis profecto habenda est Ecclesia Sancti Syri in urbe vulgo « Sanremo », intra Ventimiliensis dioeceseos fines, quae, stylo romanico et langobardico, saeculo decimo primo, exstructa, paroecialis prius, deinde collegiata, in proximas terras iurisdictionem suam exstenderat. Quam sacram Aedem Visitator Apostolicus, anno MDXXX, antiquissimam et splendidissimam agnovit, declaravitque « Insignem ». Inde ab anno MDCCLXVI aggregata est Patriarchali Basilicae Liberianae de Urbe, et facta particeps indulgentiarum eiusdem, indultorum privilegiorumque Apostolicorum. Denique Pius Pp. VII, fel. rec., Decessor Noster, per Litteras in forma Brevis, die vicesima septima mensis Maii anno MDCCCIII, sub anulo Piscatoris datas, numerum Canonicorum eius ad unum et viginti adauxit, et amplissimis verbis declaravit: « Antiquitatis laude, patrimonii amplitudine, sacrarum supellectilium copia, sacerdotum probitate, doctrina ac religionis zelo difficillimis temporibus probato, populique frequentia » Ecclesiam ipsam florere ac maxima veneratione dignam esse. Concathedralis olim, in qua Albinganensis Episcopus, cuius sub iurisdictione prius posita erat, sex menses quot annis residere debebat, floret adhuc, tum ob magnificam architecturae austeritatem, tum praesertim ob Marialis Sanctuarii titulum ac dignitatem, quibus pollet. Etenim in ea pie asservatur et devotissime colitur Effigies Beatae Mariae Virginis de Rosario, Urbis Patronae, ad quam undique Christifidelium turmae peregrinorum more confluunt, quamque, superiore anno, mense Octobri, Dilectus Filius Noster Fridericus Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Tedeschini, Noster Datarius, Patriarchalis Basilicae Vaticanae Archipresbyter, aurea corona sollemniter redimivit. Neque silentio praetereundum est in eadem Ecclesia etiam nunc vitam spiritualem mirabiliter fervere; Parochus enim, Vicarii Foranei munere fungens, Canonicis et cooperatore

Cappellanisque adiuvantibus, novissima pietatis Caritatisque Opera pristinis adiunxit, videlicet: Actionem Catholicam, Vincentianos Coetus, paroecialem pro egenis pueris mensam, doctrinae christianae scholam. Eminet praeterea memoratum Templum Sancti Syri obsequio ac veneratione erga Romanum Pontificem et Petri Cathedram; enimvero ex devota a maioribus accepta consuetudine, dimidium fert onus expensarum ad emendas palmas quae Sanctae huic Sedi dono singulis annis mittuntur. Haec omnia prae oculis habens, Venerabilis Frater Augustinus Rousset, Ventimiliensis Episcopus, nomine quoque Praepositi-Parochi, Canonicorum, utriusque Cleri, Optimatum universique populi, Nos enixe rogavit ut laudatam Sancti Syri Ecclesiam, paroecialem et collegiatam, titulo ac dignitate Basilicae Minoris honestare dignaremur. Nos autem, omnibus rite perpensis, et Ecclesiae eiusdem Clerique decori, nec non spirituali populi emolumento consulere volentes, precibus Nobis adhibitis annuere perlibenter statuimus. Consiliis itaque initis cum Venerabili Fratre Nostro Carolo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Salotti, Praenestino Episcopo, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam Ecclesiam, Deo in honorem Sancti Syri, in civitate vulgo « Sanremo », intra Ventimiliensis dioeceseos fines, dicatam, titulo, privilegiis honoribusque Basilicae Minoris perlibenter decoramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illique Ecclesiae ad quam pertinent, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contingerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Octobris, anno MCMXXXXVII, Pontificatus Nostri nono.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

DOMINICUS SPADA
a Brevibus Apostolicis.

EPISTULAE

I

AD ECCLESIASTICAM HIERARCHIAM POPULUMQUE ALEXANDRINI COPTORUM PATRIARCHATUS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: SEXTO DECIMO EXEUNTE SAECULO AB OBITU S. PACHOMII, COENOBITICAE VITAE CONDITORIS.

PIUS PP. XII

Venerabiles Fratres et dilecti filii, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Sedecim ante saeculis, ut memoriae traditur, S. Pachomius, Aegypti decus et gloria, mortem, quae veracis vitae initium fuit, sereno animo obiit. Quod eventum si recordari ac celebrare decet omnes, quotquot istius terrae sunt filii — antiquissimae civilis cultus ingenuarumque artium altricis — at magis profecto addecet eos commemorare, qui Sancti huius coenobiarchae doctrinam sequantur, qui priscam fidem retineant, qui virtutem pro viribus imitari enitantur. Idque fore speramus ominamurque ex animo ne sine profectu utilitateque eveniat; quandoquidem vetera rerum gesta diligenter pervestigare non modo nova historicis disciplinis impertit lumina, sed hominibus etiam, veritatis cupidis, salutaria praebet exempla. Quae quidem exempla non inaniter ii desiderant, qui S. Pachomii vitam intueantur studioseque considerent.

Is, postquam in exercitu stipendia fecit, caelesti quodam instinctu ductus a terrena militia se removit, et ad maiora contendens, mundum declinavit, ut uni Deo famularetur. Norunt autem omnes auctorem eum fuisse, ut plurimi e quovis ordine cives, saeculi in vitia proni illecebras defugientes, in solitudinem secederent, eidemque monastica disciplina conformandos educandosque se committerent. Quin immo in comperto est eum primum in orientalibus regionibus coenobiticam vitam ad normas certas et ad impertita sapienti consilio praecepta reduxisse, ac legitimo concredidisse constituto regimini. Hac de causa haud parum nominis ac laudis iure meritoque in Ecclesiae annalibus ei tribuitur; ac non pauci monasticorum ordinum conditores, qui temporum decursu subsecuti sunt, ad eum respexerunt, ab eiusque praescriptis atque institutis aliquid, non sine profectu, mutuati sunt. Neque asseverandum est hoc vitae genus prorsus inane esse atque humanae societati infructuosum. Primo enim animarvertendum est S. Pachomium sectatoribus suis non modo saeculi contemptum, ac paenitentiae sanctae precationisque studium praecepisse, sed laborem etiam, quo possent omnes, pro sua quisque rerum condi-

cione, animi corporisque necessitatibus consulere, et aliquid ad communem mutuamque utilitatem conferre. Quamobrem umbratilis spiritualisque vita statutis horis cum laboriosa conectebatur; ita quidem ut in rerum quoque angustiis et in operosa virium contentione monachorum mentes caelesti semper supernoque afficerentur gaudio. Neque hoc est silentio praetereundum, quod maioris etiam graviorisque momenti est. Dum nempe passim publici privatique mores, per pronum iter devexi, in deterius convertebantur summo cum religiosae civilisque societatis discrimine; dum christianae doctrinae praecepta callidis haereticorum fallaciis pervicaciter corrumpebantur, atque innumerae gentes, insidiosis circumveniebantur erroribus, monachorum coenobia saepenumero exstitere tutum divinitus patefactae veritatis perfugium, ac virtutis sanctitatisque fuere quasi arces ac propugnacula. Ex iisdem, ut omnes norunt, non raro apostoli profecti sunt, qui pacem, qui concordiam conciliarent, quique non modo religionis integritatem strenuo pectore tuerentur, sed eam ad alios etiam populos felicibus cum fructibus propagarent.

Multum igitur monachorum institutis debet Ecclesia, debet civilis societas. Quamobrem quae apud vos apparantur celebrationes ad sextum decimum digne commemorandum saeculum ex quo sanctus hic coenobiticae vitae auctor ac conditor ad superos evolavit, meritissima procul dubio sunt grati animi testimonia.

At liceat Nobis, Venerabiles fratres ac dilecti filii, ex iisdem celebrationibus aliquid etiam portendere, quod in bonorum omnium votis esse pro certo habemus. Per haec nempe saecularia sollemnia opportunasque commemorationes illud refoveatur optamus fraternae pacis, concordiae unitatisque studium, quo religiosa S. Pachomii sodalitas continebatur, ac miro quodam modo in exemplum enitebat. « ... Dimittant singuli — ita ipse scribebat — iuxta praeceptum Evangelii debita fratribus suis et tristitias ac simultates... ut liberent corda sua timore Dei, et fugato mendacio dominetur veritas; ut cessantibus bellis, pacis tranquillitas redeat, et in ea ambulare possitis coram Deo et hominibus; ut omnes aequaliter diligatis; ut serviatis Deo atque concordiae... ».[1]

Quae quidem concordia ut non solum domesticam ac civilem consortionem, sed religiosam etiam animorum compagem consensionemque attingat a Deo suppliciter precamur; ita quidem ut praeclara illa necessitudinis vincula, quae « a religionis inde primordiis... intercessere Romanam inter et Alexandrinam Ecclesiam »[2] recto servato ordine iterum

[1] Ex *Epist. S. Pachomii*, PL, XXIII, 101.

[2] Leonis XIII *Epist Apostolica « Ad Coptos »*: « *Unitatis christianae* »; A. L., vol. XV, p. 230.

redintegrentur, ac « tempora illa sanctitatis fecunda et gloriae »[3] feliciter revocentur. Faxit utinam Deus, ut quemadmodum hodie ex tota Aegypto omnes una voce unoque praeconio praeclarum hunc coenobiticae vitae auctorem dilaudant ac venerantur, sic pariter singuli universi catholica illa ac necessaria fruantur una Nobiscum unitate, a qua non pauci, summo cum Apostolicae Sedis moerore, seiuncti sunt. Eos Nos paterno amplexari animo cupimus; ac Divinum Redemptorem, summum Pastorum Principem [4] supplici rogamus prece, ut ex saecularibus hisce faustitatibus eiusmodi quoque verae unitatis optatissimi fructus, superno collustrante lumine divinaque aspirante gratia, oriantur.

Qua suavi spe freti, cum vobis, Venerabiles Fratres, tum dilectissimo Nobis gregi unicuique vestrum concredito, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem libentissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Martii, anno MDCCCCXXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XII

II

AD REVM̃UM D. ROMUALDUM MARIAM ZILIANTI, CONGREGATIONIS S. MARIAE MONTIS OLIVETI, ORDINIS S. BENEDICTI, ABBATEM GENERALEM: SEXTO EXPLETO SAECULO A PIENTISSIMO OBITU B. BERNARDI PTOLOMAEI, EIUSDEM CONGREGATIONIS CONDITORIS.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Ex vetere Benedictino caudice, a quo in Catholicae Ecclesiae civilisque societatis profectum tot fructus sunt orti salutares, decimo quarto vertente saeculo novus surculus editus est, qui, brevi temporis spatio succrescens, validos produxit frugiferosque ramos. Eum sapienti consilio suo divinaeque gratiae rore coluit atque educavit B. Bernardus Ptolomaeus « nobilis vita, sed moribus longe nobilior »,[1] cuius vos a pientissimo obitu sextum expletum saeculum per huius anni cursum digne commemoraturi estis. Id Nos confidimus fore non sine spirituali utilitate eventurum, quando-

[3] Ibidem, p. 235.

[4] Cf. I Petr. V, 4.

[1] Antonii Bargensis *Chronicon Montis Oliveti*, p. 5.

quidem praeclara Conditoris vestri virtutum exempla in memoriam revocare et in luculentiore luce ponere, efficere non potest quin ad eadem imitanda eos omnes excitet atque permoveat, qui in eum studioso animo intueantur.

Bernardus Ptolomaeus, cum ex patricio esset genere ortus, ingenue educatus, ac liberalibus disciplinis imprimisque iurisprudentia eruditus, facile sibi in posterum honorifica munera polliceri poterat. Attamen, ut grandi animo erat, non ad occiduas caducae huius vitae glorias se vocatum sensit, sed ad superna adipiscenda perpetuoque mansura. Quamobrem, abdicatis rebus omnibus, una cum sociis in solitudinem secessit, ubi angelicam, potius quam humanam vivendi rationem instituit. Cum esset enim « divino afflatus spiritu, vehementique fervore tactus intrinsecus... die ac nocte... anhelabat ad caelestia ».[2]

Eius autem sanctitatis fama permoti « multi Tusci nobiles et ignobiles... relictis omnibus, quae ad huius saeculi voluptatem pertinent, adaucti sunt »;[3] qui omnes una cum eo optima conformati disciplina, « in oratione assidui, in silentio maximi, et ad Deo laudes reddendum alacres erant ».[4] Quo vero religiosum eorum vitae institutum firmioribus aptioribusque vinculis solidaretur, Benedictini Ordinis praecepta ac normas libentissime amplexi sunt; iisdemque actuose diligenterque in usum deductis, non modo sempiternae suae saluti optime consuluere, sed alios etiam, quotquot poterant, ad renovandos mores et ad christianas virtutes publice privateque redintegrandas verbo, exemplo et opera excitarunt. Quibus quidem in virtutibus mirabili prorsus modo excelluit Beatus Conditor vester; ac praesertim in angelico animi candore, quem per totius suae vitae cursum paenitentiae spinis diligentissime saepsit, in assiduo impensoque precandi studio, in caritate erga egenos ac miseros, in Divini Redemptoris non sine suavissimis lacrimis meditandis cruciatibus, ac denique in incensissima pietate erga Virginem Deiparam, cui quidem ab se conditam monachorum familiam peculiari titulo consecratam voluit.

Excelsa eiusmodi christiana virtus, qua ipse suique asseclae enitebant, tum potissimum ante omnium oculos refulsit, cum letifera per Etruriam aliasque regiones grassante peste, Beatus Bernardus dilectae solitudini una cum sociis vale dicere non dubitavit, atque impavidus periculique immemor urbes, oppida, villas animorum corporumque solator invisit. Quo quidem in obeundo caritatis christianique apostolatus

[2] Antonii Bargensis *Chronicon Montis Oliveti*, p. 5.
[3] Ibidem, p. 7.
[4] Ibidem, p. 6.

munere, Beatus Bernardus eiusque monachi non pauci, morbi contagione infecti, sanctam gloriosamque oppetiere mortem.

Habetis igitur, dilecti filii, praeclara, quae pro vestra cuiusque condictione imitemini virtutum exempla; in ea mentem voluntatemque convertite per haec praesertim tempora, dum renovari hominum mores, si umquam alias, necesse est, et dum tot occurrunt omne genus aerumnae omneque genus discrimina, quae non modo corpora, sed animos etiam attingunt ac miserrime afficiunt. Aptiore quavis potestis ratione agite ac contendite; sed imprimis religiosam vitam vestram ita conformate, ut in unoquoque vestrum Beatus Bernardus Ptolomaeus veluti reviviscere atque operari videatur.

Haec Nos vobis exoptantes, a Deoque comprecantes una vobiscum, caelestium gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum tibi, dilecte fili, tum Olivetanae familiae monachis, monialibus atque « oblatis » universis, iisque omnibus, qui haec saecularia sollemnia pio participabunt animo, Apostolicam Benedictionem libentissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XI mensis Aprilis, anno MDCCCCXXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XII

III

AD REVM̃UM P. CAROLUM MANSFELD, ORDINIS CLERICORUM REGULARIUM MINISTRANTIUM INFIRMIS PRAEFECTUM GENERALEM: OB CONVENTUM EX UNIVERSO ORDINE INDICTUM.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Ut flagrantis caritatis praecepta atque proposita, quae Legifer Pater vester quasi sacram vobis hereditatem impertiit, ac datis normis exemploque praefulgenti suo commendavit, aptius in dies ac salubrius efficere possitis, haud ita multo ante statuisti — quod ex tuis litteris comperimus — conventum ex universo Ordine convocare, ac prope Patavium proximo mense Iunio, collatis invicem consiliis, celebrare. Id Nos laudamus admodum; spem enim fovemus bonam fore ut, non modo ad alumnos vestros recte conformandos, sed ad omnium etiam religiosorum sodalium mentem luculentius collustrandam, ad eorumque excitandam alacritatem summopere conferat. Hoc autem imprimis ante oculos perspicuum vobis sit, oportere

nempe omnino, dum innumeris corporum infirmitatibus pro viribus mederi contendatis, animorum etiam morbis, qui procul dubio detrimentosiores sunt hominibus, opportuna, divina suffragante gratia, praebere remedia. Hac etiam in re, ut probe nostis, sanctissimum Conditorem vestrum in exemplum intueri potestis; qui quidem eo semper spectavit, ut concreditos sibi omne genus aegrotantes supernis afficeret solaciis, ac tum peculiari modo ad caelestem potiundam vitam erigeret, cum terrenam iam iam deficere cerneret. Id agite suavi ac generosa illa, qua soletis, voluntate; ita quidem ut infirmi, caritatis vestrae permoti afflatu, dulcissimum habeant Divini Redemptoris misericordiae ac gratiae se plane committere.

Ad eiusmodi consilia ac proposita paterne vos adhortantes omnes, peculiaris benevolentiae Nostrae testem ac caelestium munerum pignus, cum tibi, dilecte fili, tum Camillianae familiae universae, Nobis sane carissimae, Apostolicam Benedictionem libenter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die VIII mensis Maii, anno MDCCCCXXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XII

IV

AD EMUM P. D. IOANNEM BAPTISTAM TIT. SANCTAE MARIAE IN TRANSPONTINA S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM NASALLI ROCCA DE CORNELIANO, QUINQUE ABHINC LUSTRA AD PURPURATORUM PATRUM ORDINEM ADLECTUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Triennio quidem ante, quum dena a suscepto sacerdotio lustra ipse feliciter peregisti, iucundos Nostrae gratulationis sensus tibi publice protulimus, egregia tua praecipua in Ecclesiam merita suavi memoria recolentes. Nunc autem nova Nobis facultas praebetur existimationem ac benevolentiam Nostram tibi confirmandi. Quinque enimvero et viginti anni propediem absolventur, ex quo ad supremum Ecclesiae Senatum auspicato adlectus es. Hac profecto temporis diuturnitate, quo graviores in dies, praesertim atrocissimi belli causa, tui gregis necessitates effectae sunt, eo maiore industria eisdem providere et consulere studuisti. Inter recentiores laudes tuas peculiari memoria digna est vigil sollicitudo, quae inter saevissima belligerantium arma effulsit ad civium incolumitatem, ad Ecclesiae iura, ad vetusta urbis monumenta decoremque tuen-

da, itemque flagrans studium, quo praeterito anno Congressum e tota regione Eucharisticum sollemniter habuisti. Quare proximam istius faustitatis opportunitatem libenter nanciscimur, ut de pastorali munere abs te naviter gesto ex animo gratulemur et saluberrima omnia tibi ac populo tuae curae concredito a divina liberalitate adprecemur. Studia autem tua piaque incepta ad Conventum Aemilianum pro Ecclesiae unitate Septembri mense proximo istic ineundum Nostris votis ominibusque prosequimur, ut felicem plane exitum sortiatur. Quo interea pergrati eventus celebratio fidelibus istis utilior evadat, tibi ultro potestatem tribuimus, ut, die statuta, post Sacrum pontificali ritu peractum adstanti populo nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam eidem proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Caelestium denique gratiarum praenuntia peculiarisque Nostrae caritatis testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Dilecte Fili Noster, universo clero ac populo tibi demandato amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis Maii, anno MDCCCCXXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

Ad Emos PP. DD. Cardinales, in festo S. Eugenii I Pp., Beatissimo Patri fausta ominantes. *

La fulgida figura del Papa S. Eugenio I

Per la decima volta la divina Provvidenza Ci concede di ricevere, Venerabili Fratelli, i vostri omaggi nella festa del Nostro Santo Patrono e di esprimervi la Nostra riconoscenza per la vostra intima e fedele collaborazione, non meno che la Nostra fiducia nell'aiuto delle vostre preghiere. Ma per la prima volta Noi abbiamo oggi il conforto di accogliere i vostri auguri presentati così fervidamente e squisitamente dall'amatissimo e degnissimo nuovo Decano del vostro Sacro Collegio. Or sono appena alcuni mesi, Noi ascoltammo ancora, nella ricorrenza del Santo Natale, il venerato e compianto Cardinale Gennaro Pignatelli di Belmonte. Il Signore a sè lo ha chiamato alla sera di un lungo e fecondo

* Habita die 2 Iunii mensis a. 1948.

corso di vita. Per fare il suo elogio e dire la Nostra gratitudine verso di lui, Ci si offre subitamente allo spirito un detto, che a lui egregiamente conviene e lo dipinge tutto intiero: egli fu il « servo buono e fedele » della Chiesa di Cristo e di questa Sede Apostolica.

Oggi il Nostro pensiero Ci riconduce naturalmente verso il Santo Pontefice, di cui i Nostri genitori nella loro profonda pietà C'imposero il nome e Ci assicurarono il patrocinio al Nostro ingresso nella vita, senza divinarne il misterioso presagio. E Noi che da be ndieci anni governiamo sotto le raffiche della tempesta, sotto i colpi furiosi dell'uragano, la barca di Pietro, sballottata senza posa nè tregua fra gli scogli, Ci sentiamo confortati dal ricordo degli esempi di lui, che fu veramente quaggiù il « *Sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo et inventus est iustus* » ed ora dall'eterno riposo della gloria celeste fa discendere sul minimo dei suoi Successori un dolce e potente raggio di luce, che Ci empie di consolazione, di coraggio e di fiducia.

Terrena non metuit! *Non temè nulla sulla terra!*

La Sacra Liturgia dipinge nel vigoroso scorcio di una breve antifona la figura di un Sommo Pontefice secondo lo spirito e il cuore del divino Maestro, tutto compreso della gravità della sua missione e delle sue responsabilità: *Dum esset Summus Pontifex, terrena non metuit*: Mentre era sommo Pontefice, non temè nulla sulla terra!

Terrena non metuit! Non temè nulla sulla terra! Ecco il tratto caratteristico, che riepiloga la vita e l'attività di tutti i grandi Papi, il tratto di cui la Chiesa ha voluto fare il titolo di onore di tutti i Papi santi. Dal primo momento in cui, nonostante la Nostra indegnità, fummo chiamati a porCi al loro seguito, Noi lo abbiamo sentito come un perenne ammonimento per la Nostra condotta, ne abbiamo fatto l'ideale, verso il quale con tutte le Nostre deboli forze dobbiamo tendere. In un tempo come il nostro agitato e agitante, in un tempo in cui la verità e l'errore, la fede in Dio e la negazione di Dio, la supremazia dello spirito e il predominio della materia, la dignità umana e l'abdicazione di questa dignità, l'ordinamento della ragione e il caos della irragionevolezza si affrontano su tutta la superficie del globo in una lotta definitiva, la missione della Chiesa e del suo Capo visibile non può svolgersi ed adempirsi con la benedizione del Cielo se non sotto la divisa: *terrena non metuit!*

Aver timore? di che cosa? Non siamo Noi dunque forti? L'urto fra i seguaci e i nemici di Cristo è forse insuperabile? La Chiesa soffre al

pensiero del male che i suoi avversari fanno a sè stessi, del male che fanno a tante anime piccole, fragili, ignoranti, alle quali sono causa di scandalo e di rovina. Per sè non teme. Anzi una tale intima convinzione di sicurezza non fa che ravvivare l'ardore dei discepoli di Cristo e imprimere in loro più viva e profonda la coscienza della loro forza.

Salutare risveglio

Nella penombra la linea di divisione tra i due campi poteva sembrare quasi fluida agli sguardi superficiali. La gran luce della verità l'ha disegnata nettamente nei punti stessi ove pareva più incerta. È necessario al presente che chiunque conserva ancora, nel fondo dell'anima sua, un resto di spirito cristiano, si desti. Questo risveglio può scuotere penosamente la placida tranquillità di coloro, a cui il lume della realtà mostra inesorabilmente rinunzie e cambiamenti, ai quali nel dormiveglia non avevano pensato e a cui ormai non è possibile di sottrarsi. Ma è anche risveglio salutare, poichè libera le energie rimaste finora imprigionate e quasi letargiche con grave danno dei singoli e della intera società.

I sentimenti, la risoluzioni, gli atti, che nascono da questo risveglio, non sono confinati, secondo una erronea formula, nel campo detto « puramente religioso », intendendo con queste parole la esclusione da ogni penetrazione nella vita pubblica. Al contrario, il loro oggetto nel terreno civile, nazionale, internazionale, abbraccia ogni questione ove entrano in causa interessi morali, ogni questione in cui si tratta di schierarsi per Dio o contro Dio, in una parola ogni questione che esplicitamente o implicitamente tocca la religione.

In questi sentimenti, in queste risoluzioni, in questi atti, le forze cattoliche, pur riservando la loro indipendenza di fronte alle tendenze e agli aggruppamenti politici, possono talvolta seguire un cammino parallelo al loro, in quanto comuni interessi lo consiglino; parallelo, ma non più, senza identificazione nè subordinazione.

Questi sentimenti, queste risoluzioni e questi atti costituiscono il fronte solido della coscienza cristiana per mettere a tempo e luogo un freno all'avanzamento del nichilismo religioso, alle violenze della forza brutale, alle profanazioni della personalità e della dignità umana, agli attentati contro la società o alle sue deviazioni.

Perciò a tutti i Nostri diletti figli e figlie sparsi nel mondo, che si sono arrolati nell'armata di Cristo, votati alla lotta per l'avvento del suo pacifico regno, nel nome di Dio fatto uomo rivolgiamo il Nostro pa-

terno ringraziamento, mentre esprimiamo i Nostri più fervidi voti, affinchè, perseverando fedeli fino alla morte, siano, nel gran giorno della eterna retribuzione, del numero di quei « vincitori », a cui sono riservate le magnifiche, inscrutabili promesse della misteriosa rivelazione.[1]

Noi siamo sicuri che essi non si sentiranno offesi, se Noi alla espressione della gratitudine, che sale dal fondo del Nostro cuore, aggiungiamo un nuovo incalzante *Vigilate!* vegliate!

Nelle brevi pause fra due battaglie, questa vigilanza senza indebolimento è più che mai necessaria, perchè allora grande è il pericolo di addormentarsi sugli allori, di svigorirsi e di lasciare che l'avversario riprenda il terreno faticosamente conquistato. I giorni di tregua spesso non sono meno importanti che quei di combattimento. Non debbono essere giorni di vuota e infruttuosa interruzione, ma di opera utile, opera di salvamento, opera di costruzione, per dare corpo e forma alle belle speranze suscitate dalla vittoria.

Opera di salvamento

Questa opera di salvamento deve estendersi anche ai non pochi sviati, i quali, pur essendo — così almeno essi pensano — uniti ai Nostri devoti figli sul terreno della fede, se ne separano per mettersi al seguito di movimenti che tendono effettivamente a laicizzare e scristianare tutta la vita privata e pubblica. Quand'anche valesse per loro il divino « Padre, perdona loro, perchè non sanno quello che fanno »,[2] ciò non cambierebbe per nulla la oggettiva perniciosità della loro condotta. Essi si formano una doppia coscienza, in quanto che, mentre pretendono di rimanere membri della comunità cristiana, militano al tempo stesso, come truppe ausiliari, nelle schiere dei negatori di Dio. Ora appunto questa duplicità o questo sdoppiamento minaccia di fare di loro, presto o tardi, un neoplasma pernicioso nel seno stesso della Cristianità. Essi richiamano alla Nostra mente il ricordo di coloro, dei quali l'Apostolo Paolo parlava « piangendo », « flens », e che strappano le lagrime anche ai Nostri occhi, perchè si diportano da nemici della croce di Cristo: *inimicos crucis Christi.*[3]

[1] Cfr. *Apoc.*, 2, 7-11.
[2] Luc., 23, 34.
[3] *Phil.*, 3, 18.

I materni ammonimenti della Chiesa

Finchè è possibile, Noi cerchiamo con bontà e pazienza di aprire loro gli occhi per ricondurli a Colui che solo è via, verità e vita. Infatti anche per le giuste e salutari soluzioni (conformi alle eterne norme divine) delle questioni terrene soccorre la preghiera della Chiesa: « O Dio, ... dà a quanti si professano cristiani di respingere ciò che a questo nome è contrario e di seguire quel che gli è consono ».[4] E mentre Noi eleviamo così la Nostra orazione per quei pericolanti, li scongiuriamo al tempo stesso di ascoltare gli ammonimenti della Chiesa, che oggi ancora come Madre amante esorta e prega, affinchè essa non si veda infine costretta di applicar loro la severa sentenza del divino Maestro: « Se non ascolta nemmeno la Chiesa, abbilo come pagano e pubblicano ».[5]

Le riforme sociali

Ma la riconquista di tanti cuori erranti o esacerbati, che hanno smarrito i veri concetti e le sane idee sul mondo, su Dio e su se stessi, dipenderà essenzialmente dalla serietà, dalla lealtà, dalla energia e dal disinteresse che tutti gli animi retti apporteranno alla soluzione dei problemi fondamentali nati dalle rovine e dai rivolgimenti della guerra e del dopoguerra. Al centro di tali questioni e tutte dominandole, stanno, come ognuno sa, le riforme sociali, giuste e necessarie, e particolarmente l'urgente bisogno di dare alle classi meno abbienti case, pane, lavoro.

Sarebbe tuttavia pericoloso, perchè facilmente condurrebbe ad amare delusioni, se da quelle riforme si volessero trarre chimeriche speranze ed attese di un pienamente soddisfacente e rapido risultato. Oggi non si tratta soltanto di provvedere ad una ripartizione dei proventi della pubblica economia in maniera più equa e più corrispondente al lavoro e ai bisogni dei singoli. Per quanto importante possa essere questa esigenza, tuttavia nelle presenti condizioni, principalmente dopo le immani distruzioni e le vicissitudini cagionate dalla guerra, ogni riforma sociale è strettamente legata con la questione di un saggio ordinamento della produzione. I rapporti tra l'agricoltura e l'industria nelle singole economie nazionali, e di queste con le altre, il modo e il grado della partecipazione di ogni popolo al mercato mondiale, tutti questi difficili problemi si presentano oggi nuovamente e diversamente di prima; dalla loro ragionevole soluzione dipende la produttività delle singole nazioni, e

[4] *Or. Dom. 3 post. Pasch.*

[5] MATTH., 18, 17.

quindi anche il benessere degli individui, poichè è chiaro che dove non vi è sufficiente produzione non può aversi nemmeno sufficiente ripartizione.

Senza dubbio vi sono popoli che si vantano oggi di una potenza di produzione, della quale mostrano di anno in anno il progressivo aumento. Se però questa produttività è ottenuta con una sfrenata concorrenza e con un uso senza scrupoli della ricchezza, ovvero con l'oppressione e lo sfruttamento dispotico del lavoro e dei bisogni dei singoli da parte dello Stato, essa non può essere sana e genuina, perchè l'economia sociale è un ordinamento di lavoratori, dei quali ognuno è dotato di umana dignità e libertà. Lo sfruttamento smoderato dei veri valori umani va ordinariamente di pari passo con quello dei tesori della natura, specialmente della terra, e conduce presto o tardi al decadimento.

Soltanto sui principî e secondo lo spirito del Cristianesimo possono compiersi le riforme sociali, quali sono imperiosamente richieste dalle necessità e dalle aspirazioni del nostro tempo. Esse esigono dagli uni spirito di rinunzia e di sacrificio, dagli altri senso di responsabilità e di sopportazione, da tutti duro ed arduo lavoro. Perciò Noi Ci rivolgiamo ai cattolici del mondo intiero, esortandoli a non contentarsi di buone intenzioni e di bei programmi, ma a procedere coraggiosamente alla loro pratica attuazione. Nè esitino essi a congiungere i loro sforzi con quelli di coloro che, pur essendo fuori delle loro file, tuttavia concordano con la dottrina sociale della Chiesa cattolica e sono disposti a percorrere il cammino da questa tracciato, che non è la via degli sconvolgimenti violenti, ma della provata esperienza e delle energiche risoluzioni.

La guerra in Palestina

Fra i problemi politici, che attendono una adeguata soluzione, è superfluo il dire che viene in primo luogo quello della pace universale. Ed ecco invece che, con profonda costernazione di tutta la Cristianità, le fiamme della guerra, che già ardevano nella nobile Grecia, nell'antichissima Cina, si sono riaccese nei luoghi stessi, ove, or sono quasi due millenni, era risonato il divino messaggio della pace, inaugurante l'opera della salute. La tregua, quantunque provvisoria, annunciata proprio questa notte, deve essere salutata con un sospiro di sollievo, come un'aurora di speranza. Come potrebbe il sangue degli uomini continuare a scorrere a torrenti sulla terra che il sangue dell'Uomo-Dio arrossò per apportare a tutti gli uomini la redenzione e la salvezza? Come potrebbe il mondo cristiano contemplare indifferente o in una sterile indignazione

quella Terra sacra, alla quale ognuno si accostava col più profondo rispetto per baciarla col più ardente amore, calpestata ancora da truppe in guerra e colpita da bombardamenti aerei? lasciar consumare la devastazione dei Luoghi Santi, sconvolgere il « gran Sepolcro di Cristo »? Dio voglia che il pericolo di un così orrendo flagello possa essere definitivamente scongiurato!

Visioni di pace

Poichè in tal guisa da ormai tre anni il mondo languisce in uno strano malessere ed erra per vari sentieri, titubante fra la pace e la guerra, gli spiriti chiaroveggenti e coraggiosi cercano incessantemente nuove vie verso un varco di salvezza. Mediante ripetuti tentativi di riconciliazione, di ravvicinamento fra nazioni dianzi ancora in lotta le une contro le altre, essi si applicano a rimettere in piedi una Europa scossa fin nelle sue fondamenta e a fare di questo focolare di cronica agitazione un baluardo di pace e la provvidenziale promotrice di una generale distensione su tutta la faccia della terra.

Perciò, pur senza voler inserire la Chiesa nel groviglio d'interessi puramente terreni, Noi stimammo opportuno di nominare un Nostro speciale rappresentante al « Congresso dell'Europa » tenutosi recentemente all'Aja, affine di mostrare la sollecitudine e di portare l'incoraggiamento di questa Sede Apostolica per la unione dei popoli. E Noi non dubitiamo che tutti i Nostri fedeli saranno consapevoli che il loro posto è sempre a lato di quegli spiriti generosi i quali preparano le vie alla mutua intesa e al ristabilimento di un sincero spirito di pace fra le nazioni.

Il prossimo Anno Santo

Quanto più il mondo presente mette dinanzi agli occhi lo spettacolo desolante dei suoi dissensi e delle sue contraddizioni, tanto più stringente è il dovere dei cattolici di dare un luminoso esempio di unità e di coesione, senza distinzione di lingue, di popoli e di stirpi.

Alla luce di questo ideale di concordia Noi accogliamo con riconoscenza verso Dio e con fiducia nella sua assistenza l'approssimarsi dell'Anno Santo. Si è, in qualche momento, potuto dubitare se la Città eterna sarebbe stata materialmente e spiritualmente in grado di assicurare a un avvenimento di così grande portata una degna corona.

Ma la energia, l'elevatezza, il forte sentimento dell'ordine nella giustizia e nella pace, del popolo di Roma e d'Italia hanno prodotto sul mondo cattolico una così profonda impressione da dissipare ogni dubbio e da togliere a qualsiasi timore il suo fondamento.

Quindi con intima letizia e dolce commozione diamo a voi, Venerabili Fratelli, e a tutto l'universo cattolico l'annunzio che nel 1950 il venticinquesimo Anno Santo nella storia della Chiesa sarà celebrato, se così piacerà al Signore, secondo le forme consacrate dalla veneranda tradizione.

Dopo i tristi tempi testè trascorsi, colmi, fino all'orlo del calice, di dolori e di angosce, possa questo Anno veramente santo, con la grazia dell'Onnipotente, per la intercessione dell'augusta Madre di Dio, dei Principi degli Apostoli e di tutti i Santi, essere per la umana famiglia annunziatore di una nuova èra di pace, di prosperità, di progresso! Tale è il Nostro voto più caro, l'oggetto delle Nostre più fervide suppliche.

Che i giorni dell'Anno Santo apportino la risposta del Cielo alla preghiera che, come da un sol cuore, Pastore e gregge, Urbe ed Orbe cattolico, elevano a Dio: *Laetifica nos pro diebus quibus nos afflixisti, pro annis quibus vidimus mala* [6]: Allietaci per i giorni in cui ci hai afflitti, per gli anni in cui abbiamo provato la sventura.

In questa consolante attesa, a voi, Venerabili Fratelli, e a tutti i Nostri diletti figli e figlie che hanno ascoltato questo Nostro Messaggio, impartiamo con particolare affetto la Nostra Apostolica Benedizione.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

EMO P. D. IOSEPHO S. R. E. PRESB. CARDINALI MINDSZENTY, STRIGONIENSI ARCHIEPISCOPO, CETERISQUE HUNGARIAE ANTISTITIBUS, SACERDOTIBUS, RELIGIOSIS ATQUE CHRISTIFIDELIBUS DATUS. *

Dicsértessék az Ur Jézus Krisztus!
Kedves jó magyar gyermekeink!

Az eucharisztikus Kongresszus emlékében szeretettel köszöntünk benneteket.

Decimus impletus vertitur annus ex quo Eucharisticus ex omnibus nationibus Conventus Budapestini habitus est, cui Cardinalis Legatus a latere fel. rec. Decessoris Nostri Pii XI praefuimus. Semper dulcis et grata animum Nostrum subit memoria et recordatio sollemnium illorum dierum, quibus ista in celeberrima Urbe, ad Danubii ripas ab immensa hominum multitudine, ex dissitis quoque regionibus profectorum, Divino Redemptori, sub eucharisticis speciebus delitescenti, religionis obsequium

[6] *Ps.* 89, 15.

* Datus die 30 Maii mensis a. 1948.

exhibitum est, sacrarum caerimoniarum splendore, coetuum magnificentia, orationum, laudum, canticorum varietate et ubertate, fidei et pietatis fragrantia haud impar eis, quae eiusdem generis alias alibi Servatori Nostro reddita sunt.

Haec autem fides et pietas non tantum externis et fugacibus significationibus erupit, sed fons et origo fuit spiritalis roboris, quod vos luctuosos per annos, quibus bellum conflagravit et qui bellum subsecuti sunt, sustinuit, erexit itemque vos ad Marianum annum concelebrandum permovit.

Tum maxime demirati sumus egregias animi laudes, quibus Hungari exornantur, religionis studium, humanitatis decus, fortitudinem, concordiam, constantiam; nec sine suavi delectatione, quae diu menti Nostrae inhaesit, vidimus vobis nihil esse potius, quam Sancti Stephani Regis et Patroni vestri praeclaris institutis et exemplis insistere.

Haud multo post illum Eucharisticum Congressum, laetitia et pace relucescentem, vicissitudines et discrimina rerum secuta sunt, quae omnes norunt et quae vobiscum eo vehementius querimur, quo maiore, postquam vos visimus, caritate vobis devinctos esse Nos sentimus. Quot calamitatibus et cladibus dilecta Hungaria funestata est! Quot eius filii interfecti, vulnerati, captivi! Quot coacervatae ruinae! Etiam haud parva pars pulcherrimae istius urbis et regales aedes, ubi hospitio recepti sumus, collapsae sunt, furialibus belli telis ictae atque correptae.

At pernobilis natio vestra, quae per saeculorum decursum multas res adversas perpessa est, immanibus hisce fluctibus numquam est oppressa. Ut vetusta et vivida quercus concuti potest, eradicari non potest. Vestrum profecto est fortiter agere et pati.

Ista autem firmitas, ista doloris patientia et spei plena fiducia ex eo oriuntur, quod Deo confisi in interiore aula mentis Spiritus Sancti ignem alitis, Evangelii sucis et praeceptis imbuimini. Res enim spiritales, quarum causa praecipue vivimus, si humanae conditionis dignitatem servare volumus, quamvis violentia et metus eis obsistant, haud defuturam exspectant victoriam, quia eae praepollentibus viribus vigent: enimvero quod mergi nequit maiore nisu resurgit.

Christiana autem religio, quam velut pretiosissimum thesaurum a Sancto Stephano et a gloriosis avis vestris accepistis et summa contentione custoditis, efficit sane, quippe quae omnium sit altrix virtutum, ut singulari praestantia et excellentia eniteatis, quae eo vel maxime eminet et relucescit, cum negatores Dei nominis et numinis fallaciis et commentis vobis insidiantur. Nemo vestrum vacillet; immo unusquisque vestrum in laude dignis propositis perseveret. « Nemo enim sapiens, nemo

fidelis, nemo maior, nisi christianus; nemo autem christianus, nisi qui ad finem usque perseveravit ».[1]

Eucharisticum vero mysterium, quod est vinculum caritatis, impensissima pietate a vobis cultum et excolendum, sufficiat vobis semper robur et gaudium, ut cum Catholica Ecclesia coniuncti, sacris pastoribus oboedientes, fide stabiles, bonis et salutaribus operibus locupletes inter ardua floreatis ac vobis et filiis vetris praeparetis aevum, quod, pacis et felicitatis muneribus dives, Nostrae ac vestrae exspectationi respondeat.

Haec ex animo a Deo adprecati, elatis ad coelum oculis et manibus, dilecto Filio Nostro Cardinali Iosepho Mindszenty, Strigoniensi Archiepiscopo, ceteris Hungariae Antistitibus, sacerdotibus, religiosis viris et feminis, christifidelibus universis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus, vota et optata, quae praecipua erga vos caritas Nobis suggerit, Deiparae Virgini Mariae, Magnae Dominae et Reginae vestrae, commendantes, ut ea non sero felicique exitu fortunentur.

Drága jó magyar gyermekeink!

Tartsatok ki rendületlenül az eucharisztikus Jézus és a Magyarok Nagyasszonya szeretetében!

Dicsértessék az Ur Jézus Krisztus!

Éljen Mária Országa!

[1] Tertullianus, *De praescript. haeret.*, III.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

MONITUM

Cum compertum sit variis in locis, contra Sacrorum Canonum praescripta et sine praevia S. Sedis venia, mixtos conventus acatholicorum cum catholicis habitos fuisse, in quibus de rebus fidei tractatum est, omnibus in memoriam revocatur ad normam canonis 1325 § 3 prohibitum esse quominus his conventibus intersint, sine praedicta venia, cum laici, tum clerici sive saeculares sive religiosi. Multo autem minus catholicis licitum est huiusmodi conventus convocare et instituere. Quapropter Ordinarii urgeant, ut haec praescripta ab omnibus adamussim serventur.

Quae quidem potiore iure observanda sunt, cum agitur de conventibus, quos « oecumenicos » vocant, quibus catholici, sive laici sive clerici, sine S. Sedis praevio consensu, nullo modo interesse possunt.

Cum vero, tum in praedictis conventibus tum extra ipsos, etiam actus mixti cultus haud raro positi fuerint, denuo omnes monentur quamlibet in sacris communicationem ad normam canonum 1258 et 731, § 2, omnino prohibitam esse.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 5 Iunii 1948.

Petrus Vigorita, *Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 31 Ianuarii 1948. — Archiepiscopali Ecclesiae Massiliensi, nuper in Archiepiscopalem evectae, praefecit Exc. P. D. Ioannem Delay, iam Episcopum ipsius dioecesis.

die 23 Martii. — Metropolitanae Ecclesiae Olomucensi R. D. Iosephum Matocha, professorem in Facultate theologica Olomucensi.

die 17 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Anaeae R. D. Alfridum Müller y San Martin, Vicarium Generalem Archidioecesis S. Christophori de Habana, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Emanuelis Card. Arteaga y Betancourt, Archiepiscopi eiusdem Archidioecesis S. Christophori de Habana.

— Titulari episcopali Ecclesiae Constantiensi in Arabia R. D. Anscharium Joliet, Vicarium Generalem dioecesis Gandavensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Caroli Justini Calewaert, Episcopi Gandavensis.

die 22 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Clavarensi Exc. P. D. Franciscum Marchesani, hactenus Episcopum Cavensem et Sarnensem.

die 24 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Zorolensi R. D. Carolum Homerum Garant, professorem Sacrae Scripturae in Universitate « Laval » in civitate Quebecensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Mauritii Roy, Archiepiscopi Quebecensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Barenae in Pisidia R. D. Alfridum B. Leverman, parochum Ecclesiae B. Mariae Virginis a Sacratissimo Rosario in civitate Halifaxiensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Thomae Mc Nally, Archiepiscopi Halifaxiensis.

die 28 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Boianensi-Campobassensi Exc. P. D. Albertum Carinci, hactenus Episcopum Aeserniensem et Venafranum.

— Cathedralibus Ecclesiis Maceratensi et Tolentinae, invicem perpetuo unitis, R. D. Sylvium Cassulo, Canonicum Capituli Cathedralis Derthonensis et Rectorem Seminarii Maioris.

die 12 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Eleuthernensi R. D. Paulum Tkotsch, parochum ecclesiae S. Mauritii in urbe Berolinensi, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi Domini Conradi S. R. E. Cardinalis von Preysing, Episcopi Berolinensis.

die 15 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Botucatuensi Exc. P. D. Henricum Hectorem Golland Trinidade, hactenus Episcopum de Bomfim.

die 22 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Cafaelandensi Exc. P. D. Henricum Gelain, hactenus Episcopum Cajazeirasensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Brianae R. D. Paulum Rolim Loureiro, Cancellarium Curiae metropolitanae S. Pauli in Brasilia, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi Domini Caroli Carmeli S. R. E. Cardinalis de Vasconcellos Motta, Archiepiscopi S. Pauli in Brasilia.

— Titulari episcopali Ecclesiae Ceaensi R. D. Iacobum Thomam

O'Dowd, moderatorem generalem scholarum catholicarum Archidioecesis S. Francisci in California, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Ioseph Mitty, Archiepiscopi S. Francisci in California.

die 29 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Providentiensi R. D. Russell J. Mc Vinney, moderatorem Seminarii eiusdem dioecesis.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

NOMINATIONES

Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII, decreto S. Congregationis de Propaganda Fide die 12 mensis Februarii a. 1948 dato, constituit *Vicarium Apostolicum Bethlehemensem,* Exc. P. D. Leonem Klerlein, Episcopum titularem Voncariensem, hactenus Vicarium Apostolicum de Kroonstad.

Decretis, ut infra, datis Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum nominavit:

die 20 Februarii 1948. — R. P. Bonifacium Bertoli, O. F. M., Praefectum Apostolicum Misuratensem.

die 5 Martii. — R. P. Iosephum Arregui y Paraguirre, O. P., Praefectum Apostolicum Insulae Formosae.

die 20 Martii. — R. P. Iacobum Hagan, e Congregatione Sancti Spiritus, Praefectum Apostolicum de Benue.

II

DESIGNATIO PRO APPELLATIONE

Iuxta can. 1594 § 2 Codicis I. C. Vicarius Apostolicus de Mandalay designavit pro causis appellationis Tribunal Vicariatus Apostolici de Toungoo.

Quam designationem Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII in Audientia diei 9 mensis Aprilis a. 1948 approbavit.

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECLARATIO

Cum, vi Constitutionis Apostolicae *Deus scientiarum Dominus*, d. d. 24 m. Maii a. D. 1931, ad academicum Licentiae gradum omnia exigantur quae ante eandem Constitutionem ad Lauream assequendam requirebantur, Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus, de speciali mandato Summi Pontificis, declarat atque decernit *Licentiam*, dictae Constitutionis servatis normis obtentam, eosdem sortiri iuridicos effectus ac *Lauream* ante eandem Constitutionem adeptam, nisi aliter Sedes Apostolica in casibus particularibus decreverit, firmis potissimum praescriptis can. 1598, § 2 C. I. C. et art. 21, 2° memoratae Constitutionis.

Ex Audientia Ssmi d. 23 m. Maii a. D. 1948.

I. Card. PIZZARDO, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† I. Rossino, Archiep. tit. Thessalonicen., *Secretarius*.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

MASSAN. ET POPULONIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (VERONESI-CAIANO)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Iosephi Caiano, in causa de qua supra conventi, eundem citamus ad comparendum in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 11 octobris 1948, hora duodecima, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Iosephi Caiano, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.*

Boleslaus Filipiak, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 29 Maii 1948.

H. Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Joseph Caiano, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 11 octobre 1948, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Joseph Caiano devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

LUNEN. seu IANUEN.

NULLITATIS MATRIMONII (MARIOTTI-DORGIA)

Cum ignoretur locus actualis commorationis domini Vladimiri Dorgia, in causa de qua supra conventi, eumdem citamus ad comparendum in sede Tribunals S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 7 Octobris 1948, hora undecima, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti domini Vladimiri Dorgia, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Gulielmus Heard, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 5 Iunii 1948.

Hugo Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Vladimir Dorgia, défendeur en cette cause, nous le citons a comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 7 octobre 1948, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Vladimir Dorgia devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 11 maggio 1948, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù del Ven. Servo di Dio Raffaele Chylinski, sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori Conventuali.

Martedì, 25 maggio 1948, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ordinaria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso:

1) Sulla riassunzione della Causa di canonizzazione dei Beati Giovanni da Dukla e Simone da Lpnica, Confessori dell'Ordine dei Frati Minori.

2) Sulla introduzione della Causa dei Servi di Dio:

a) Giuseppe Marello, Vescovo di Acqui, fondatore della Congregazione degli Oblati di S. Giuseppe.

b) Leone Ignazio Mangin e Paolo Denu, sacerdoti della Compagnia di Gesù e Compagni Martiri.

Martedì, 8 giugno 1948, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi, hanno dato il loro voto:

1) Sul *tuto* per la canonizzazione della Beata Vincenza Gerosa, vergine, confondatrice delle Suore della Carità della Beata Capitanio.

2) Sulle virtù del Venerabile Servo di Dio Bartolomeo Canale, sacerdote professo della Congregazione dei Chierici Regolari di San Paolo, Barnabiti.

SEGRETERIA DI STATO

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato conferire:

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

3 febbraio 1948. Al sig. Genco Giacinto, della prelatura *nullius* di Altamura.
» » » Al sig. Caretta Raffaele, della diocesi di Lecce.
» » » Al sig. Liaci Eugenio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Galli Raffaele (Roma).
23 » » A Monsig. Bonizzoni Emilio, della diocesi di Crema.
» » » A Monsig. Viviani Paolo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Mallardi Pietro, della diocesi di Monopoli.
» » » Al sig. Nanni Ettore, della diocesi di Sarsina.
29 » » Al sig. Vaccarino Angelo, dell'archidiocesi di Vercelli.
» » » Al sig. Brigo Alfonso, della diocesi di Novara.
» » » Al sig. Cane Eligio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Cane Rocco, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Meloni Carlo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Ubezio Pacifico, della medesima diocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

15 dicembre 1947. Al sig. Colazinchero Giovanni, della diocesi di Alatri.
» » » Al sig. Vinciguerra Pasquale, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Battistini Iulio, della diocesi di Cesena.
» » » Al sig. Domeniconi Vincenzo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Cusi Carlo, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Jelmini Pietro, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Felici Reale, della diocesi di Norcia.
» » » Al sig. Mariolu Antonio, della diocesi di Nuoro.
» » » Al sig. Meloni Luigi, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Nonne Gregu Salvatore, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Salustri Antonio (Roma).
» » » Al sig. Genovese Ernesto, dell'archidiocesi di Torino.
19 » » Al sig. Asperi Carlo, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Galimberti Romeo, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Guazzoni Mario, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Monina Pietro Luigi, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Porrini Giovanni, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Referè Luigi, della medesima archidiocesi.
21 » » Al sig. Jacchini Francesco (Roma).
29 febbraio 1948. Al sig. Piccolomini Alfredo (Roma).
» » » Al sig. Ripamonti Giuseppe, della diocesi di Novara.

An. et vol. XL 10 Iulii 1948 (Ser. II, v. XV) - N. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

SACRUM CONSISTORIUM

CONSISTORIUM SECRETUM

Feria secunda, die XXI mensis Iunii anno MCMXLVIII, in Palatio Apostolico Vaticano fuit *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur.

I – CAMERARIUS SACRI COLLEGII

Reverendissimus Cardinalis Marmaggi detulit ac reddidit perulam Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium Ssmo Dño Nostro Papae, qui eam tradidit Reverendissimo Cardinali Jorio, hoc anno ipsius Sacri Collegii Camerario. Subinde haec fuit

II – ALLOCUTIO SSMI DOMINI NOSTRI ET CONFIRMATIO PROMOTIONIS PATRIARCHAE BABYLONENSIS CHALDAEORUM ET PATRIARCHAE ANTIOCHENI MELCHITARUM.

VENERABILES FRATRES

Gemina causa postulat, quae ad antiquissimas duas Orientis Ecclesias attinet, ut vobis coram hoc in amplissimo consessu, ex translaticio Apostolicae Sedis more, auctoritatem interponamus Nostram.

Etenim elapso anno, die XXI mensis Iulii, Patriarcha Babylonensis Chaldaeorum Iosephus Emmanuel Thomas, postquam

per diuturnum annorum spatium sibi credito munere non sine uberibus salutaribusque fructibus functus est, decrepita tandem aetate confectus et apostolico labore fractus, ad humanum exitum pervenit, ac piissimo obitu e mortali hac vita decessit. Eiusdem ritus Episcopi una cum cetero clero populoque Pastorem desideratissimum complorarunt; eidemque per iusta funebria ac per admotas Deo piaculares preces suffragati sunt.

Subinde autem, legitimam celebrantes Synodum, in eius locum Venerabilem fratrem sublegerunt Iosephum Ghanima, Archiepiscopum titulo Martyropolitanum, qui sibi Iosepho VII nomen imposuit; ac rebus rite peractis, omnes, qui convenerant, Episcopi, itemque delectus Patriarcha officiosas Nobis dederunt litteras, quibus et catholicae fidei studium, quo flagrant, professi sunt, et observantissimam voluntatem cuiusque suam erga Nos et Apostolicam hanc Sedem iterum voluere testatam; dum demisso animo rogarunt ut habitam electionem auctoritate Nostra ratam confirmatamque haberemus.

Delatam causam, ut moris est, Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus e Sacro Consilio Orientali Ecclesiae praeposito cognoscendam deliberandamque commisimus; qui quidem, re diligenter perpensa, postulationi huic concedendum esse censuere. Etenim de sacrorum Antistite agitur, qui iam superioribus annis non modo in iuventute rite instituenda et in christiano populo ad virtutem verbo exemploque suo conformando, sed in gravissimis etiam fungendis muneribus valde se probavit, sibique bonorum omnium conciliavit aestimationem. Quae quidem animi dotes tum praesertim enituere, cum cadentem decessoris sui senectutem sustentans, adiutricem eidem suam navavit operam. Eius igitur electionem in Patriarcham Babylonensem Chaldaeorum ratam probatamque habemus; eumdemque sacro Pallio, de Beati Petri sepulcro sumpto, decorandum decernimus.

Quapropter auctoritate Dei Omnipotentis, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra electionem seu postulatio-

nem, ab Episcopis Chaldaeis factam, confirmatam ratamque habemus; atque adeo Venerabilem Iosephum Ghanima ab Archiepiscopatu titulo Martyropolitano ad Patriarchalem Babylonensem Chaldaeorum Ecclesiam evehimus, atque Patriarcham eiusdem Ecclesiae, ut in decreto et schedulis consistorialibus significabitur, constituimus ac renuntiamus, contrariis quibuslibet non obstantibus. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Altera praeterea causa est, quae ad Antiochenam Melchitarum Ecclesiam pertinet, et quae Nostram itidem postulat interponendam esse auctoritatem. Nostis siquidem superiore anno, die VIII Septembris, Venerabilem Fratrem Cyrillum Mogabgab, qui ad summam usque senectutem in amplissimo sibi demandato munere tantopere elaboraverat, devexa tandem aetate consumptum gravique infirmitate correptum, in pace Christi quievisse; quem quidem ut sui omnes, ita Nos deperditum comploramus, eidemque sempiternum a Deo praemium suppliciter deprecamur.

Subsequenti autem Octobri mense Melchitarum Episcopi legitimam coëgerunt Synodum, ac flagrantibus precibus implorato Numine, collatisque suffragiis, Patriarcham dixerunt Venerabilem Fratrem Maximum Saigh, Archiepiscopum Berytensem et Gibailensem, cui Maximo IV nomen est inditum.

Deinde vero iidem, qui convenerant, Episcopi, una cum delecto Patriarcha, litteras officii plenas Nobis dederunt, suum erga Nos testantes obsequium suumque profitentes animum catholicae fidei unitatisque retinentissimum; quibus quidem litteris efflagitarunt ut actam ab se electionem auctoritate Nostra confirmaremus.

Quemadmodum res postulabat, totius cognitionem negotii detulimus Venerabilibus Nostris S. R. E. Cardinalibus e Sacro Consilio Orientalis Ecclesiae moderationi praeposito, qui, causa diligenter considerata ac perpensa, opportunum esse duxerunt hanc exaudire atque excipere postulationem. Quam ad proban-

dam sententiam peculiaria Nos movent animi ornamenta, quibus Patriarcha novensilis insignitur; imprimisque apostolicum studium ac perspicua prudentia, quibus Tyrensis primum Archiepiscopus creatus, subinde vero Berytensis et Gibailensis, hisce in obeundis muneribus commissos sibi, alium ex alio, greges benevolenti veneratione devinctos habuit. Eius igitur electionem probare ac confirmare cupimus, eumdemque sacro Pallio, de Beati Petri sepulcro sumpto, honestare ac decorare volumus.

Itaque auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, electionem seu postulationem confirmamus ratamque habemus a Venerabilibus Fratribus Episcopis Melchitis factam; ideoque Venerabilem Fratrem Maximum Saigh, a vinculo absolutum, quo Archidioecesi Berytensi et Gibailensi Melchitarum adstrictus adhuc tenebatur, Patriarcham Ecclesiae Antiochenae Melchitarum constituimus ac declaramus, prout in decreto et schedulis consistorialibus significabitur; contrariis quibuslibet minime obstantibus. In nomine Patris ✠, et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

In praesens autem nihil aliud reliquum est, nisi ut Dioecesibus suo viduatis Pastore ex more consulamus.

III – OPTIO ECCLESIARUM

Tum Revmus Cardinalis Pizzardo, dimisso Titulo Sanctae Mariae in Via Lata, optavit Ecclesiam suburbicariam Albanensem. Quo ex aula egresso, Beatissimus Pater, panditam optionem benigno favore prosequi intendens, providit Ecclesiae Albanensi de Revmo Iosepho S. R. E. Presbytero Cardinali Pizzardo, eum praeficiens in Episcopum et Pastorem, prout in decreto expediendo. In aulam consistorialem iterum ingressus, Revmus Card. Pizzardo suum locum petiit paenultimum inter Cardinales Ordinis Episcopalis.

Item Revmus Cardinalis Aloisi Masella, dimisso Titulo S. Mariae in Vallicella, optavit Ecclesiam suburbicariam Praenestinam, quam eodem ritu Beatissimus Pater providit de Revmo Benedicto S. R. E. Presbytero Cardinali Aloisi Masella. Qui iterum ingressus in aulam consistorialem, ultimus inter Cardinales Ordinis episcopalis sedit.

IV – PROVISIO ECCLESIARUM

Deinde Ssmus sequentes proposuit Ecclesias:

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Martyropolitanae praefecit Exc. P. D. Vladimirum Ladyka, Exarchum Apostolicum pro Ruthenis in media Ditione Canadensi, hactenus Episcopum titularem Abydenum.

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Naupactensi R. P. D. Robertum Ronca, Antistitem Urbanum et Rectorem Pontificii Seminarii Romani Maioris, quem constituit Praelatum *nullius* Pompeianum necnon Delegatum Pontificis pro Pontificio Sanctuario B. V. Mariae a Ssmo Rosario.

Cathedrali Ecclesiae Aeserniensi et Venafranae Exc. P. D. Ioannem Lucato, hactenus Episcopum titularem Tigiensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Calamensi Exc. P. D. Eugenium Lebouille, hactenus Episcopum Iompimensem.

Cathedrali Ecclesiae Civitatis Castellanae, Hortanae et Gallesinae R. D. Robertum Massimiliani, parochum S. Gregorii Magni in Firmana urbe.

Cathedrali Ecclesiae Sciiamensi, R. P. Ioannem Baptistam Velasco, ex Ordine Fratrum Praedicatorum.

Cathedrali Ecclesiae Kicheuvensi, nuper erectae, R. P. Ferrucium Ceol, ex Ordine Fratrum Minorum.

Titulari episcopali Ecclesiae Pionitanae R. P. D. Dominicum da Silva Gonçales, ex archidioecesi Bracharensi, Antistitem Urbanum, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Alver Matoso, Episcopi Aegitaniensis.

Titulari episcopali Ecclesiae Tiberiensi R. D. Raphaëlem Macario, Vicarium generalem dioecesis Derthonensis, quem constituit Suffraganeum Albanensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Germenensi in Galatia R. D. Petrum Severi, canonicum theologum Capituli cathedralis Caesenatensis, quem constituit Suffraganeum Praenestinum.

Titulari episcopali Ecclesiae Bargyliotanae R. P. Ioannem Ghislenum Delcuve, ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum, quem constituit Vicarium Apostolicum de Ubanghi Belgico.

Titulari episcopali Ecclesiae Bonitzensi R. P. Davidem Hickey, e Societate Iesu, quem constituit Vicarium Apostolicum Belizensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Celerinensi R. P. Georgium Mercier, e Missionariis Africae, quem constituit primum Vicarium Apostolicum Ghardaiensem in Sahara.

Titulari episcopali Ecclesiae Abitinensi R. P. Gerardum Bertrand, e Missionariis Africae, quem constituit Vicarium Apostolicum de Navrongo.

Titulari episcopali Ecclesiae Coënsi R. P. Nicolaum Schneiders, Congregationis Immaculati Cordis Mariae sodalem, quem constituit primum Vicarium Apostolicum de Makassar.

Titulari episcopali Ecclesiae Agathonicianae R. P. Gulielmum Brasseur, Congregationis Immaculati Cordis Mariae sodalem, quem constituit primum Vicarium Apostolicum Montanum.

Insuper edixit per Apostolicas sub plumbo Litteras Ecclesiae suburbicariae Ostiensi praefecisse Revmum P. D. Cardinalem Franciscum Marchetti Selvaggiani, Sacri Collegii Decanum et Episcopum dioecesis suburbicariae Tusculanae, qui proinde eandem dioecesim Tusculanam Ostiensi in personam cumulavit.

Item per Apostolicas sub plumbo Litteras renunciasse Patriarcham Alexandrinum Coptorum Marcum II Khouzan, iam Episcopum Thebanum Coptorum.

Denique alios per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos sacrorum Antistites publicavit, videlicet

ARCHIEPISCOPOS:

Nicopolitanum in Epiro, Alexandrum Guidati, iam Archiepiscopum Naxiensem.

Naxiensem, Ioannem Baptistam Filippucci, iam Archiepiscopum Atheniensem.

Corcyrensem, Gregorium Vuccino, iam Episcopum Syrensem.

Atheniensem, Marcum Sigala.

Parianum, Alexandrum Evreinoff, iam Episcopum Pionitanum.

Lemnensem, Gabrielem Garrone, Coadiutorem cum iure successionis Emi P. D. Iulii S. R. E. Cardinalis Saliège, Archiepiscopi Tolosani.

Sergiopolitanum, Antonium Taffi, Nuntium Apostolicum apud Rempublicam Cubanam.

Quebecensem, Mauritium Roy, iam Episcopum Trifluviensem in Canada.

Dercensem, Petrum Thomam Mc Keefry, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Thomae O'Shea, Archiepiscopi Wellingtonensis.

Neopatrensem, Leonidam Medina, iam Episcopum Succursensem et Sancti Aegidii.

Aprensem, Arthurum Hughes, Internuntium Apostolicum in Aegypto, iam Episcopum Hieropolitanum.

Arborensem, Sebastianum Fraghí.

Germensem in Hellesponto, Laurentium Gargiulo, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Dionysii Casaroli, Archiepiscopi Caietani.

Chamberiensem, Ludovicum de Bazelaire.

Tranensem, Nazarenum et Barolensem cum administratione perpetua dioecesis Vigiliensis, Reginaldum Iosephum Addazi.

Baltimorensem, Franciscum Keough, iam Episcopum Providentiensem.

Vashingtonensem, Patricium O'Boyle.

Reginatensem, Michaëlem Cornelium O'Neill.

Tegucigalpensem, Iosephum a Cruce Turcios, iam Episcopum Carrhenum.

Gangrensem, Antonium Petrum Ioannem Fourquet, iam Archiepiscopum Coamceuvensem.

Pisanum, Hugonem Camozzo, iam Episcopum Fluminensem.

Anazarbensem, Henricum Doëring, iam Archiepiscopum-Episcopum Poonensem.

Massiliensem, Ecclesia nuper in archidioecesim evecta, Ioannem Delay, iam Episcopum eiusdem dioecesis.

Camberrensem et Gulburnensem, noviter erecta archidioecesi, Terentium Bernardum McGuire, iam Episcopum Gulburnensem.

Angelorum in California, Iacobum Franciscum Mc Intyre, iam Archiepiscopum Paltenum.

Omahensem, Geraldum Thomam Bergan, iam Episcopum Desmoinensem.

Olomucensem, Iosephum Matocha.

EPISCOPOS:

Heracleopolitanum, Paulum Meletiev.

Syrensem et Sanctoriensem, dioecesibus unitis *in personam,* Georgium Xenopoulos.

Amadiensem in Mesopotamia, Raphaëlem Rabban.

Akrensem in Mesopotamia, Paulum Cheikho.

Arsamosatenum, Stephanum Katcho.

Yokohamaënsem, Thomam Asagoro Wakida.

Caffenum, Iosephum Augustinum Hagendorens, Vicarium Apostolicum de Tshumbé.

Drivastensem, Danielem Liston, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Iacobi Leen, Archiepiscopi-Episcopi Portus Ludovici.

Attudensem, Ioannem Lueck, Vicarium Apostolicum de Aliwal.

Hermonthitanum, Nicolaum Verhoeven, Vicarium Apostolicum de Manado.

Aeliensem et Praelatum Nullius Iuruensem, Iosephum Hascher.

Salenum, Floyd Laurentium Begin, Auxiliarem Excmi P. D. Eduardi Francisci Hoban, Episcopi Clevelandensis.

Emeriensem, Zdzisław Goliński, Coadiutorem Excmi P. D. Stephani Wyszynski, Episcopi Lublinensis.

Parnassenum, Danielem Tavares de Baeta, Auxiliarem Excmi P. D. Helvetii Gomes de Oliveira, Archiepiscopi Mariannensis.

Eressensem, Zachariam de Vizcarra y Arana.

Timceuvensem, noviter erecta dioecesi, Ioannem Vernerium Lesinski.

Allahabadensem, Leonardum Iosephum Raymond.

Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Ioannis Ieremiae Lawler, Episcopi Radipolitani, Gulielmum McCarty, Episcopum Anaeum, qui iam successit.

Cidyessensem, Claudium Bayet, Vicarium Apostolicum Laosiensem.

Cratiensem, Camillum Placidum Crous y Salichs, Vicarium Apostolicum de Caquetà.

Egugensem, Ludovicum Amidaeum Lefevre, Vicarium Apostolicum de Rabat.

Gibbensem, Hilarium Mariam Vermeiren, Vicarium Apostolicum de Coquilhatville.

Rusicadensem, Eduardum Mason, Vicarium Apostolicum de Bahr-el-Ghazal.

Cassandrensem, Georgium Béjot, Auxiliarem Excmi P. D. Mauritii Dubourg, Archiepiscopi Bisuntini.

Corisopitensem, Andream Fauvel.

Tirasonensem et Administratorem Tudelensem, Emmanuelem Hurtado García, iam Episcopum Biltensem.

Malacitanum, Angelum Herrera Oria.

Illerdensem, Aurelium Del Pino Gómez.

Almericensem, Alphonsum Ródenas García.

Sancti Christophori de Laguna seu Nivariensem, Dominicum Pérez Cáceres.

Uritanum, Albericum Semeraro.

Poncensem, Iacobum McManus.

Arycandensem, Antonium Alves de Siqueira, Auxiliarem Emi P. D. Caroli Carmeli S. R. E. Card. de Vasconcelos Motta, Archiepiscopi S. Pauli in Brasilia.

Limatensem, Ioannem Sison, Auxiliarem Excmi P. D. Iacobi Sancho, Episcopi Novae Segobiae.

Apolloniensem, Ioannem Patricium Cody, Auxiliarem Excmi P. D. Iosephi Ritter, Archiepiscopi Sancti Ludovici.

Aegeaensem, Ioannem Iosephum Wright, Auxiliarem Excmi P. D. Richardi Iacobi Cushing, Archiepiscopi Bostoniensis.

Etennensem, Iacobum Iosephum Byrne, Auxiliarem Excmi P. D. Ioannis Gregorii Murray, Archiepiscopi Sancti Pauli de Minnesota.

Daldianum, Henricum Theophilum Klonowski, Auxiliarem Excmi P. D. Gulielmi Iosephi Hafey, Episcopi Scrantonensis.

Midensem, Ioannem Kyne.

Portus Veteris, Nicanorem Carolum Gavilanes Chamorro.

Plymutensem, Franciscum Grimshaw.

Dolichenum, Petrum Mariam Puech, Auxiliarem Excmi P. D. Iosephi Moussaron, Archiepiscopi Albiensis.

Uticensem, Mauritium Perrin, Auxiliarem Excmi P. D. Caroli Alberti Gounot, Archiepiscopi Carthaginensis.

Thasiensem, Iosephum Marling, Auxiliarem Excmi P. D. Edvini O'Hara, Episcopi Kansanopolitani.

Lahorensem, Marcellum Rogerium Buyse.

Patnensem, Augustinum Wildermuth.

Germanicopolitanum, Iosephum Aurelianum Bilgeri, Vicarium Apostolicum de Eshowe.

Anthedonensem, Marcellum Lefebvre, Vicarium Apostolicum de Dakar.

Lambaesitanum, Iacobum Moynagh, primum Vicarium Apostolicum de Calabar.

Capitoliensem, Adulphum Noser, primum Vicarium Apostolicum Accraënsem.

Biltensem, Ansgarium Canutum Nelson, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Ioannis Evangelistae Müller, Vicarii Apostolici Sueciae.

Sebastopolitanum in Armenia, Georgium Craven, Auxiliarem Emi P. D. Bernardi S. R. E. Card. Griffin, Archiepiscopi Westmonasteriensis.

Sufetanum, Carolum Cavallera, Vicarium Apostolicum de Nyeri.

Patersonensem, Thomam Aloisium Boland, iam Episcopum Hirinensem.

Selensem, Thomam Ioannem Mc Donnell, Auxiliarem Emi P. D. Francisci S. R. E. Cardinalis Spellman, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

Budovicensem, Iosephum Hlouch.

Huanucensem, Theodosium Moreno, iam Episcopum Cajamarcensem.

Trincomaliensem, Ignatium Glennie.

Rawalphidiensem, noviter erecta dioecesi, Nicolaum Hettinga.

Rhinocorutanum, Hieronymum Adam, Vicarium Apostolicum Librevillensem.

Polystyliensem, Ludovicum Augustum Chorin, Vicarium Apostolicum de Bangkok.

Parlaitanum, Iacobum Grent, Vicarium Apostolicum Novae Guineae Neerlandicae.

Mactaritanum, Franciscum Uamcepu (Wang-tse-pu), iam Episcopum Uanscienensem.

Monasteriensem, Michaëlem Keller.

Coelenum et Praelatum nullius Bananalensem, Candidum Penso.

Trifluviensem in Canada, Georgium Leonem Pelletier, iam Episcopum Ephaestiensem.

Nicopolitanum in Bulgaria, Eugenium Bossilkoff.

Birthensem, Ioannem Michaëlem Antonium Hanssen, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Gulielmi Lemmens, Episcopi Ruremondensis.

Aberdonensem, Ioannem Matheson.

Cuernavacensem, Alphonsum Espino.

Zaparenum, Hubertum Newell, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Patricii McGovern, Episcopi Cheyennensis.

Stobensem, Romanum Atkielski, Auxiliarem Excmi P. D. Moysis Kiley, Archiepiscopi Milwaukiensis.

Methonensem, Iacobum McNulty, Auxiliarem Excmi P. D. Thomae Walsh, Archiepiscopi Novarcensis.

Seteensem, Aloisium Abel Caillouet, Auxiliarem Excmi P. D. Iosephi Rummel, Archiepiscopi Novae Aureliae.

Taianum, Hugonem Donohoe, Auxiliarem Excmi P. D. Ioannis Mitty, Archiepiscopi Sancti Francisci in California.

Lycopolitanum, Alexandrum Habib Skandar.

Bybliensem, Danielem Augustinum Lemonnier, Auxiliarem Emi P. D. Petri S. R. E. Cardinalis Petit de Julleville, Archiepiscopi Rothomagensis, iam vita functi.

Saitanum, Stephanum Sidarouss.

Barcaeum, Rufinum Santos, Auxiliarem Excmi P. D. Michaëlis O'Doherty, Archiepiscopi Manilensis.

Marquettensem, Thomam Laurentium Noa, iam Episcopum Salonitanum.

Sindensem, Iosephum Maximilianum Mueller, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Edmundi Heelan, Episcopi Siopolitani.

Pastopolitanum, Aemilium Botero González.

Cajamarcensem, Paulum Ramirez Taboada.

Montis Albani, Aloisium de Courrèges d'Ustou, iam Episcopum Crysopolitanum in Macedonia.

Limburgensem, Ferdinandum Dirichs.

Litomericensem, Stephanum Trochta.

Apamiensem, Felicem Guiller.

Sancti Deodati, Henricum Brault.

Hadrianopolitanum in Honoriade, Ioannem Baptistam Anselmo, iam Episcopum de Dinajpur.

Iasensem, Antonium Durcovici.

Hephaestiensem, Andream Leclerc, Auxiliarem Emi P. D. Caelestini S. R. E. Cardinalis Suhard, Archiepiscopi Parisiensis.

Drepanensem, Philippum Iacolino.

Celenderitanum, Aloisium Hadrianum Díaz, iam Episcopum Caliensem.

Tabudensem, Laurentium Tétrault, Vicarium Apostolicum de Bukoba.

Maximianensem in Numidia, Henricum Mariam Dubuc, iam Episcopum Barquisimetensem.

Comensem, Felicem Bonomini, iam Episcopum Interamnensem et Narniensem.

Cynopolitanum in Arcadia, Iosephum Ciamgioenpuo (Chang-Iun-po), iam Episcopum Siüenhoavensem.

Sagalassensem, Franciscum Joosten, iam Episcopum Tatomensem.

Tanagraeum, Henricum Amatum Prunier, iam Episcopum de Salem.

Ombitanum, Antonium Ignatium Camargo, Auxiliarem Excmi P. D. Arthuri Caelestini Alvarez, Episcopi Calabocensis.

Austiniensem, dioecesi noviter erecta, Aloisium Reicher.

Bellevillensem, Albertum Rodulphum Zuroweste.

Sasimensem, Wendelinum Nold, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Christophori Eduardi Byrne, Episcopi Galvestoniensis.

Aliphanum, Iosephum Della Cioppa, iam Episcopum Tiberiensem.

Meloënsem in Isauria, Paulum Rusch, iam Episcopum Lycopolitanum.

Remesianensem, Franciscum Xaverium Ochoa, iam Episcopum Coeitevensem.

Girbitanum et Praelatum nullius Palmensem, Carolum Saboia Bandeira de Mello.

Conanensem et Praelatum nullius Santaramensem, Anselmum Pietrulla.

Colybrassenum et Praelatum nullius Labreanum, Iosephum Alvarez.

Modrenum et Praelatum nullius de Foz de Iguassù, Emmanuelem Konner.

Sebastenum in Palaestina, Franciscum Bottino, Auxiliarem Emi P. D. Maurilii S. R. E. Cardinalis Fossati, Archiepiscopi Taurinensis.

Prusiensem, Paulum Petrum Pinier, Auxiliarem Excmi P. D. Augustini Laynaud, Archiepiscopi Algeriensis.

Hieropolitanum, Benignum Carrara, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Paulini Ioannis Tribbioli, Episcopi Imolensis.

Magydensem et Praelatum nullius Chapadensem, Vinibaldum Talleur.

Lamianum, Ioannem Duperray, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Gabrielis Brunhes, Episcopi Montis Pessulani.

Petropolitanum, noviter erecta dioecesi, Emmanuelem da Cunha Cintra.

Tabenum, Eduardum Jetté, Auxiliarem Excmi P. D. Iosephi Papineau, Episcopi Joliettensis.

Siüenhoavensem, Petrum Wang-Mu-To.

Cotennensem, Franciscum Gleeson, Vicarium Apostolicum Alaskensem.

Thuburnicensem, Attilium Beltramino, primum Vicarium Apostolicum Iringaënsem.

Uzalensem, Gerardum Wantenaar, primum Vicarium Apostolicum Basankusuensem.

Hirinensem, Aemilium Socquet, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Ioannis Thevenoud, Vicarii Apostolici de Ouagadougou in Sudan Gallico.

Acarassensem, Aloisium Janssens, iam Episcopum Geoholensem.

Nazarensem in Brasilia, Carolum Coelho.

Lacedaemoniensem et Praelatum nullius Sancti Peregrini Latiosi in Superioribus Acre et Purùs, Iulium Mattioli.

Sebeliensem, Iosephum Rodgers, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Michaëlis Fogarty, Episcopi Laonensis.

Antipadridenum, Franciscum Lieuchinuen (Liu-Chin-wen), iam Episcopum Feniamensem.

Rhandensem, Antonium Ferreira Gomes, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Dominici Emmanuelis Frutuoso, Episcopi Portalegrensis.

Olenensem et Praelatum nullius Xinguensem, Clementem Geiger.

Amathusium in Cypro, Isidorum Borecky, Exarchum Apostolicum pro Ruthenis in Ditione Canadensi Orientali.

Diospolitanum in Thracia, Marianum Jankowski, Auxiliarem Excmi P. D. Ignatii Swirski, Episcopi Siedlcensis.

Tabborensem, Ladislaum Suszyński, Auxiliarem Excmi P. D. Romualdi Jałbrzykowski, Archiepiscopi Vilnensis.

Faustinopolitanum, Bernardum Czapliński, Auxiliarem Excmi P. D. Casimiri Kowalski, Episcopi Culmensis.

Gandavensem, Carolum Calewaert.

Uxellensem et Terralbensem, Antonium Tedde.

Alindensem, Eris Normannum Michaëlem O' Brien, Auxiliarem Emi P. D. Normanni S. R. E. Cardinalis Gilroy, Archiepiscopi Sydneyensis.

Matrisfontis, dioecesi noviter erecta, Eduardus Douglas.

Appianum, Ioannem Murphy, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Ambrosii Iacobi Moriarty, Episcopi Solopensis.

Praenetensem, Emmanuelem a Iesu Pereira, Auxiliarem Excmi P. D. Emmanuelis Pereira Ribeiro, Episcopi Funchalensis.

Isauropolitanum, Ioannem Baptistam Urrutia, Vicarium Apostolicum de Huè.

Tulliensem, Iosephum Van den Biesen, Vicarium Apostolicum de Lwangwa.

Tidditanum, Iosephum Brendanum Whelan, primum Vicarium Apostolicum Owerriensem.

Tigavitanum, Alphonsum Bossart, primum Vicarium Apostolicum Ipamuensem.

Serteitanum, Ubaldum Lehman, primum Vicarium Apostolicum Insularum de Cook.

Caetitensem, Iosephum Terceiro de Souza.

Sancti Caroli de Pinhal, Rui Serra.

Tanaitanum, Andream Roborecky.

Tymbriadensem, Dionysium Vismara, iam Episcopum Hyderabadensem.

Caliensem, Iulium Caicedo, iam Episcopum Barranquillensem.

Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Gerardi Shaughnessy, Episcopi Seattlensis, Thomam Arthurum Connolly, Episcopum Silensem.

Pasletanum, noviter erecta dioecesi, Iacobum Black.

Corumbensem, Orlandum Chávez.

Chrysopolitanum in Macedonia, Florentinum Sanz Esparza, iam Episcopum Cuttackensem.

Prienensem, Antonium De Castro Mayer, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Octaviani Pereira de Albuquerque, Episcopi Camposini.

Armidalensem, Eduardum Ioannem Doody.

Pachnemunitanum, Delphinum Des Rosiers, primum Vicarium Apostolicum Basutolandensem.

Tadamatensem, Franciscum Odonem De Wilde, Vicarium Apostolicum de Niangara.

Tyriaensem, Angelum Muzzolon, primum Vicarium Apostolicum de Chaco Paraguayano.

Vagensem, Victorem Sartre, Vicarium Apostolicum de Tananarive.

Verinopolitanum, Ioannem Toohey, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Edmundi Gleeson, Episcopi Maitlandensis.

Legiensem, Gulielmum Patritium Whelan, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Davidis O'Leary, Vicarii Apostolici Transvaalensis, postea Iohannesburgensis nuncupati.

Desmoinensem, Eduardum Caelestinum Daly.

Sareptenum, Ioannem Franciscum Dearden, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Hugonis Caroli Boyle, Episcopi Pittsburgensis.

Ipsensem, Leonem Fahey, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Iosephi Francisci McGrath, Episcopi Bakeriensis.

Iliensem, Leonem Ioannem Steck, Auxiliarem Excmi P. D. Duani Garrison Hunt, Episcopi Lacus Salsi.

Nictheroyensem, Ioannem de Matha de Andrade y Amaral, iam Episcopum Amazonensem.

Bindaeum, Caelestinum Fernández, Auxiliarem Excmi P. D. Ianuarii Mendez del Rio, Episcopi Huajuapamensis.

Pesqueirensem, Adelmum Machado Cavalcante.

Satalensem in Armenia, Salvatorem Herrera y Pinto, iam Episcopum Puniensem.

Interamnensem et Narniensem, Ioannem Baptistam Dal Prà.

Scioceuvensem, Michaëlem Albertum Arduino.

Geoholensem, Iosephum Iulianum Oste.

Calicutensem, Aldum Patroni.

Traculenum, Ioannem Colburn Garner, primum Vicarium Apostolicum Praetoriensem.

Stratonicensem in Caria, Iosephum Cucherousset, Vicarium Apostolicum Banguensem.

Albensem Maritimum, Fridericum Hall, Vicarium Apostolicum de Kisumu.

Syedrensem, Ioannem Baptistam Rosenthal, primum Vicarium Apostolicum de Queenstown.

Constantiensem in Arabia, Oscar Jolliet, Auxiliarem Excmi P. D. Caroli Calewaert, Episcopi Gandavensis.

Anacum, Alphridum Müller y San Martín, Auxiliarem Emi P. D. Emmanuelis S. R. E. Cardinalis Arteaga y Betancourt, Archiepiscopi Sancti Christophori de Habana.

Clavarensem, Franciscum Marchesani, iam Episcopum Cavensem et Sarnensem.

Zorolensem, Carolum Homerum Garant, Auxiliarem Excmi P. D. Mauritii Roy, Archiepiscopi Quebecensis.

Barenum in Pisidia, Alphridum Leverman, Auxiliarem Excmi P. D. Ioannis Thomae McNally, Archiepiscopi Halifaxiensis.

Boianensem-Campobassensem, Albertum Carinci, iam Episcopum Aeserniensem et Venafranum.

Maceratensem et Tolentinum, Sylvium Cassulo.

Sebastenum in Phrygia, Franciscum Rogács, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Francisci Virág, Episcopi Quinque Ecclesiensis.

Eleuthernensem, Paulum Tkotsch, Auxiliarem Emi P. D. Conradi S. R. E. Cardinalis Von Preysing, Episcopi Berolinensis.

Liscioeivensem, noviter erecta dioecesi, Cannicum Rodericum Turner.

De Vijayapuram, Marcellinum Aramburu y Arandia.

Avissensem, Vincentium Billington, primum Vicarium Apostolicum Kampalensem.

Botucatuensem, Henricum Hectorem Golland Trinidade, iam Episcopum de Bonfim.

Cafaelandensem, Henricum Gelain, iam Episcopum Cajazeirasensem.

Brianum, Paulum Rolim Loureiro, Auxiliarem Emi P. D. Caroli Carmeli S. R. E. Cardinalis de Vasconcelos Motta, Archiepiscopi Sancti Pauli in Brasilia.

Ceaensem, Iacobum Thomam O'Dowd, Auxiliarem Excmi P. D. Ioannis Iosephi Mitty, Archiepiscopi S. Francisci in California.

Providentiensem, Ruffillum Ioannem McVinney.

PRAELATUM « NULLIUS »

Altamurensem et Aquavivensem, Salvatorem Rotolo, Episcopum Nazianzenum.

ABBATES « NULLIUS »

Einsiedlensem, Bennonem Gut.

Sanctae Mariae Montis Oliveti Maioris, Romualdum Mariam Zilianti.

V - PRAESTATIO IURAMENTI

Provisione Ecclesiarum peracta, Revmus Cardinalis Pizzardo, Episcopus Albanensis, et Revmus Cardinalis Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, iuramentum de more praestiterunt.

VI - RELATIO CAUSARUM

Revmus Cardinalis Micara, Praefectus Congregationis Sacrorum Rituum, impetrata Beatissimi Patris venia, sermonem habuit de vita et miraculis Beatae Ioannae de Lestonnac, viduae, fundatricis Ordinis Filiarum Beatae Mariae Virginis, necnon Beatae Vincentiae Gerosa, virginis, alterius fundatricis Sororum a caritate in oppido *Luere* Brixiensis dioecesis; ac recensuit acta quae, in causa Beatificationis et Canonizationis earundem Beatarum, Sacrorum Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda ac approbanda censuit.

Relatione expleta, Ssmus Dominus Noster Revmorum Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivit et singuli Patres Cardinales sententiam suam aperuerunt.

VII – POSTULATIO PALLIORUM

Deinde Revmus D. Cardinalis Micara, nomine Emi Cardinalis Marchetti Selvaggiani, postulavit S. Pallium pro Cathedrali Ecclesia Ostiensi.

Personaliter vero institit pro Pallio suae Metropolitanae Ecclesiae Archiepiscopus *Pisanus*.

Per procuratorem autem facta est postulatio Palliorum ab Ecclesiis patriarchalibus: *Alexandrina Coptorum, Babylonensi Chaldaeorum, Antiochena Melchitarum*. Item ab Ecclesiis metropolitanis: *Naziensi, Corcyrensi, Quebecensi, Columbensi in Ceylon* (per successionem), *Alborensi, Chamberiensi, Tranensi et Barolensi, Baltimorensi, Reginatensi, Tegucigalpensi, Camberriensi et Gulburnensi* (novae erectionis), *Angelorum in California, Omahensi, Olomucensi;* atque ab archiepiscopalibus: *Atheniensi* et *Vashingtonensi*.

MOTU PROPRIO

DE INSTITUTORUM SAECULARIUM LAUDE ATQUE CONFIRMATIONE

PIUS PP. XII

Primo feliciter elapso anno a promulgata Apostolica Nostra Constitutione *Provida Mater Ecclesia*,[1] cum ob oculos multitudinem habeamus tot animarum absconditarum « cum Christo in Deo »,[2] quae in saeculo ad sanctitatem adspirant totamque vitam « corde magno et animo volenti »[3] in novis Institutis Saecularibus laetanter Deo consecrant, facere non possumus quin Divinae Bonitati gratias referamus, de novo hoc agmine, quod exercitum consilia evangelica profitentium in saeculo adauxit; itemque de valido subsidio quo nostris hisce perturbatis luctuosisque temporibus catholicus apostolatus providentissime roboratus est.

Spiritus Sanctus, qui faciem terrae tot tantisque malis in dies desolatam et deturpatam recreat et renovat incessanter,[4] multos dilectissimos filios et filias, quibus peramanter in Domino benedicimus, magna specialique gratia ad se vocavit ut, in Institutis Saecularibus, collecti et

[1] Cfr. *A. A. S.*, XXXIX, n. 4, p. 114.
[2] *Col.*, III, 3.
[3] *II Mac.*, I, 3.
[4] Cfr. *Ps. CIII*, 30.

ordinati, insulsi ac tenebricosi mundi, de quo non sunt [5] et in quo tamen ex divina dispositione remanere debent, sal indeficiens sint quod, vocationis ope renovatum, non evanescit; [6] lux, quae inter ipsius mundi tenebras, lucet et non extinguitur; [7] ac modicum sed efficax fermentum, quod semper et ubique operans omnibusque civium ordinibus, ab imis ad summos, permixtum, eosdem singulos universos verbo, exemplo cunctisque modis attingere ac permeare nititur, donec integram massam ita informet ut fermentata in Christo sit tota.[8]

Ut ob consolantem eiusmodi Spiritus Iesu Christi [9] effusionem tot Instituta ubique gentium orta, ad normas Constitutionis Apostolicae *Provida Mater Ecclesia* efficaciter dirigantur, atque eos optimos sanctitatis fructus, qui sperantur, copiosissime ferant; itemque, ut solide et sapienter in aciem ordinata,[10] praelia Domini fortiter in peculiaribus ac communibus apostolatus operibus praeliari valeant, memoratam Apostolicam Constitutionem magna cum laetitia confirmantes, matura deliberatione adhibita, Motu proprio, certa scientia, ac de Apostolicae plenitudine potestatis haec, quae sequuntur, declaramus, decernimus ac constituimus:

I. Societates, clericorum vel laicorum, perfectionem christianam in saeculo profitentes, quae elementa ac requisita in Constitutione Apostolica *Provida Mater Ecclesia* praescripta certa plenaque ratione habere videantur, non debent neque possunt inter communes fidelium Associationes (cc. 684-725) arbitrio, quovis praetextu, relinqui, sed ad propriam Institutorum Saecularium naturam et formam, quae ipsorum characteri ac necessitatibus apprime respondet, reducendae atque elevandae necessario sunt.

II. In hac Societatum fidelium ad superiorem Institutorum Saecularium formam elevatione (cfr. n. I), atque in omnium Institutorum, sive generali sive etiam singulari ordinatione perficienda, illud prae oculis semper habendum est, quod proprius ac peculiaris Institutorum caracter, *saecularis* scilicet, in quo ipsorum exsistentiae tota ratio consistit, in omnibus elucere debet. Nihil ex plena christianae perfectionis professione, evangelicis consiliis solide fundata et quoad substantiam vere religiosa, detrahendum erit, sed perfectio est *in saeculo* exercenda et profitenda; ac, proinde, cum vita saeculari in omnibus, quae licita sunt et quae

[5] Cfr. Ioan., XV, 19.
[6] Cfr. Matth., V, 13; Marc., IX, 49; Luc., XIV, 34.
[7] Cfr. Ioan., IX, 5; I, 5; VIII, 12; *Eph.*, V, 8.
[8] Cfr. Matth., XIII, 33; *I Cor.*, V, 6; *Galat.*, V, 9.
[9] Cfr. *Rom.*, VIII, 9.
[10] Cfr. *Cant.*, VI, 3.

cum eiusdem perfectionis officiis et operibus componi valent, accommodetur oportet.

Integra vita sodalium Institutorum Saecularium, professione perfectionis Deo sacra, in apostolatum converti debet, qui ita ex puritate intentionis, ex interiori unione cum Deo, ex generosa oblivione fortique sui ipsius abnegatione, ex animarum amore, est perpetuo sancteque exercendus, ut non minus interiorem spiritum prodat, quo informatur, quam ipsum continuo alat et renovet. Hic apostolatus, qui totam vitam complectitur, tam profunde ac sincere in his Institutis persentiri iugiter solet, ut, Divinae Providentiae ope atque consilio, animarum sitis et ardor non tantum occasionem vitae consecrationis dedisse feliciter, sed magna ex parte suam propriam rationem et formam imposuisse, mirumque in modum, finem, quem specificum appellant, genericum etiam finem exigisse atque creasse videatur. Hic apostolatus Institutorum Saecularium non tantum *in saeculo,* sed veluti *ex saeculo,* ac proinde professionibus, exercitiis, formis, locis, rerum adiunctis saeculari huic conditioni respondentibus, exercendus est fideliter.

III. Quae ad canonicam disciplinam status religiosi spectant Institutis Saecularibus non competunt, nec generatim legislatio religiosa, ad normam Constitutionis Apostolicae *Provida Mater Ecclesia,* ipsis applicari debet aut valet (Art. II, § 1). Illa ex adverso, quae in Institutis inveniantur amice cum ipsorum charactere saeculari coniuncta, dummodo plenae totius vitae consecrationi nullatenus officiant et cum Constitutione *Provida Mater Ecclesia* cohaereant, conservari possunt.

IV. Hierarchica interdioecesana et universalis constitutio ad modum corporis organici Institutis Saecularibus applicari valet (ib., Art. IX), et haec applicatio absque dubio internum vigorem, ampliorem et efficaciorem influxum atque constantiam ipsis conferre debet. Tamen in hac ordinatione, singulis Institutis aptanda, ratio haberi debet naturae finis, quem Institutum persequitur, maioris minorisve ipsius expansionis propositi, eiusdem evolutionis et maturitatis gradus, rerum adiunctorum in quibus versatur, aliorumque id genus. Neque sunt illae Institutorum formae reiiciendae, aut despiciendae, quae confoederatione fundentur et characterem localem in singulis nationibus, regionibus, dioecesibus, retinere ac moderate fovere velint, dummodo rectus sit et catholicitatis Ecclesiae sensu informatus.

V. Instituta Saecularia, quorum membra, etsi in saeculo commorantur, ex plena tamen Deo et animabus consecratione quam, probante Ecclesia, profitentur, et ex interna ordinatione hierarchica interdioecesana et universali, quam diversis gradibus habere valent, inter status

perfectionis iuridice ab Ecclesia ipsa ordinatos et recognitos, ex Apostolica Constitutione *Provida Mater Ecclesia* iure meritoque numerantur. Consulto igitur illius S. Congregationis competentiae et curae Instituta adiudicata et commissa fuerunt, quae *de statibus publicis perfectionis* regimen et curam gerit. Hinc, salvis semper, ad canonum tenorem et expressum Constitutionis Apostolicae *Provida Mater Ecclesia* praescriptum (Art. IV, §§ 1 et 2), iuribus S. Congregationis Concilii circa communes pias sodalitates piasque uniones fidelium (c. 250, § 2) et S. Congregationis de Propaganda Fide circa societates ecclesiasticorum ad seminaria pro exteris missionibus (c. 252, § 3), omnes societates ubique gentium — etsi ordinaria vel etiam pontificia approbatione suffultas —, cum elementa et requisita Institutorum Saecularium propria habere noscantur, ad hanc novam formam necessario illico redigendae sunt, secundum normas supra dictas (cfr. n. I), atque, ut directionis unitas servetur, uni S. Congregationi de Religiosis, in cuius sinu speciale de Institutis Saecularibus Officium constitutum fuit, merito attribui ac devolvi decrevimus.

VI. Moderatoribus vero et adsistentibus Actionis Catholicae aliarumque fidelium Associationum, in quarum materno gremio ad vitam integre christianam simul educantur, et apostolatus exercitio initiantur tam numerosi atque electi iuvenes, qui ad altiora assequenda sive in Religionibus ac Societatibus vitae communis, sive in Institutis etiam Saecularibus, superna vocatione invitantur, paterno ex animo commendamus, ut sanctas eiusmodi vocationes generose promoveant; ac non solum Religionibus et Societatibus, sed his etiam vere providentialibus Institutis, adiutricem manum praebeant, atque libenter, salva interna ipsorum disciplina, eorumdem opera utantur.

Horum omnium, quae Motu proprio constituimus, fidelem exsecutionem S. Congregationi de Religiosis aliisque supra recensitis Ss. Congregationibus, Ordinariis locorum ac Societatum quarum interest Directoribus — quatenus ipsa ad singulos pertineant — auctoritate Nostra committimus.

Quae autem his Litteris, Motu proprio datis, statuimus, ea semper valida et firma esse iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XII mensis Martii, anno MDCCCCXXXXVIII, Pontificatus Nostri ineunte decimo.

PIUS PP. XII

CONSTITUTIO APOSTOLICA

RUTHENORUM EXARCHATUS IN DITIONE CANADENSI

UNICUS HUCUSQUE RUTHENORUM EXARCHATUS APOSTOLICUS IN DITIONE CANADENSI TRIPARTITO DIVIDITUR, ET EXINDE EXARCHATUS CENTRALIS, ORIENTALIS ET OCCIDENTALIS PRO RUTHENIS CONSTITUUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Omnium cuiusvis ritus christifidelium in quacumque orbis parte degentium suprema cura, Romanis Pontificibus divinitus commissa, exigit ut quae ad animarum salutem necessaria vel opportuna videantur, ea sedulo studio procurentur. – Quo motus consilio Dei Servus Pius Papa Decimus, Praedecessor Noster, percrescentibus in dies Ruthenis byzantini ritus fidelibus e patriis regionibus in Canadensem ditionem immigrantibus, libenter excipiens illius regionis Antistitum preces, qui expostulaverant ut spirituali Ruthenorum illorum regimini iuxta eorum ritum et disciplinam adaequate prospiceretur, per Apostolicas Litteras, die quinta decima Iulii mensis, anno millesimo nongentesimo duodecimo datas, pro Ruthenis in Canadensi ditione commorantibus episcopalem Ordinariatum, seu Exarchatum constituit; cui postea ab Apostolica Sede opportunae normae per Decretum *Fidelibus Ruthenis* diei decimae octavae Augusti mensis, insequentis anni, atque per Decretum alterum *Graeci-Rutheni ritus* diei vigesimae quartae Maii mensis, anno millesimo nongentesimo trigesimo, traditae sunt. Quum vero nunc etiam Rutheni in Canadensi ditione et numero et merito aucti sint, Nos, non minus quam Praedecessores Nostri de eorum spirituali salute solliciti, praehabito favorabili voto venerabilis Fratris Ildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titularis Synnadensis, in Canadensi ditione Delegati Apostolici, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi pro Ecclesia Orientali praepositorum consilio, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumat consensu, re mature perpensa ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, unicum hucusque episcopalem Ordinariatum seu Exarchatum pro Ruthenis in Canadensi ditione degentibus in tres dividimus partes, quarum una Exarchatum Apostolicum Ruthenorum *Ditionis Canadensis Centralis* efformabit, cuius sedes in *Winnipeg*

urbe, ubi hucusque erat praefati unici Exarchatus sedes, etiam in posterum manebit; eiusque Exarchus super Ruthenos, in civilibus provinciis vulgo *Manitoba* et *Saskatchewan* et in finitimis septentrionalibus regionibus commorantes, iurisdictionem habebit; illius vero cathedram in ecclesia SS. Wladimiri et Olgae, in eadem *Winnipeg* urbe extante figimus. Altera pars Exarchatum Apostolicum *Ditionis Canadensis Orientalis* efformabit; cuius sedes erit in *Toronto* urbe; eiusque Antistes super Ruthenos, in civilibus provinciis vulgo *Ontario, Quebec, New Brunswick, Nova Scotia, Prince Edward Island, New Founland* et *Labrador,* extantes iurisdictionem exercebit; illiusque cathedram in ecclesia S. Iosaphat, in Toronto urbe sita, statuimus. Tertia vero complectetur Exarchatum Apostolicum *Ditionis Canadensis Occidentalis,* cuius sedes erit in *Edmonton* urbe; eiusque Exarchi subiecti erunt Rutheni degentes in civilibus provinciis vulgo *Alberta, British Columbia,* nec non in regionibus vulgo *Yukon* et in aliis regionibus, quae septentrionem versus Oceanum Arcticum attingunt; atque illis cathedram in ecclesia S. Iosaphat in praefata *Edmonton* urbe exstante figimus. Tres istos Exarchatus Nobis et Sedi Apostolicae immediate subiectos volumus; eorumque pro tempore Praesulibus curam, regimen et administrationem tum in spiritualibus tum in temporalibus suorum cuique Exarchatuum plenarie committimus una cum omnibus iuribus, insignibus, privilegiis, nec non oneribus et obligationibus, ad normam sacrorum canonum et peculiaris Ruthenae Ecclesiae iuris, pastorali eorum officio inhaerentibus. Ut vero Exarchi intra fines sui Exarchatus non iurisdictionis tantum sed ordinis quoque munera exercere valeant, uti Episcopi in suis dioecesibus, charactere ac titulo episcopali insigniendi erunt, eisque propterea aliqua ex titularibus Ecclesiis conferenda. Ecclesias porro quas supra memoravimus Ss. Wladimiri et Olgae in *Winnipeg* urbe, S. Iosaphat in *Toronto* urbe et S. Iosaphat in *Edmonton* urbe ad ecclesiae cathedralis gradum et dignitatem evehimus eisque idcirco omnia concedimus iura, privilegia et praerogativas, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae de iure fruuntur, dummodo iuxta probatum ritum ac legitimas consuetudines exerceantur. Exarchi autem eligendos curabant sex aut saltem quatuor Consultores, qui sint sacerdotes pietate, prudentia ac doctrina commendati et in Ordinarii sede vel locis vicinioribus commorentes, quique Ordinario consilio et opera in Exarchatus regimine et administratione praesto sint, eique sacra solemniter celebranti assistere valeant. Cum autem in Canadensi Ditione nondum habeatur Seminarium pro Ruthenis iuvenibus in spem Ecclesiae instituendis, volumus ut quam primum fieri poterit Exarchorum cura illud erigatur; interim vero Ordi-

narii Ruthenorum Episcopos latinos rogent ut in sua Seminaria iuvenes in sortem Domino vocatos admittant. Exarchalis mensa, donec stabiles habeantur reditus, constituetur praestationibus ad instar cathedratici, quas, ab Ordinariis, suis auditis Consultoribus, iuxta aequitatem statutas, singulae cuiusque Paroeciae et communitates solvere debent, nec non oblationibus fidelium, in quorum bonum Exarchatus erecti sunt. De ceteris omnibus, utpote de clericorum iuribus et oneribus, de controversiis, si quae exoriantur, inter Exarchos et latinos Antistites, de byzantino ritu in sacris functionibus adamussim adhibendo, servanda iubemus quae sacri canones et normae in quae supra memoravimus Decretis praescribuntur. Decernimus insuper ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsequutionem demandatae fuerint, eo ipso omnes et singuli tum e clero saeculari, tum religiosi animarum curam habentes, Exarchatui illi censeantur adscripti, in cuius territorio actu legitime degunt. Volumus porro ut bona ecclesiastica, si quae sint, pertinere censeantur ad Exarchatum illum, in quo inveniuntur. Mandamus denique ut omnia documenta et acta, quae binos nuper erectos novos Exarchatus respiciunt, ad istorum curias ex veteris unici exarchatus cancellaria quam primum fieri poterit transmittantur, ut in earum archivis diligenter serventur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra diximus Fratrem Delegatum Apostolicum in Canadensi Ditione deputamus eique omnes et singulas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus facimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali quamprimum transmittendi. Praesentes autem Litteras, singulis praefatis Exarchatibus Apostolicis expediendas, quas propterea triplici exarari exemplari iubemus, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etsi specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentari contigerit, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus; non obstantibus,

quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis, etiam speciali mentione digni quibus omnibus per praesentes derogamus. – Volumus denique ut harum Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce praesentibus tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem has Litteras Nostras, divisionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, concessionis, statuti, mandati, decreti, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo octavo, die tertia Martii mensis, Pontificatus Nostri anno nono.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus.

E. Card. TISSERANT
S. C. pro Eccl. Orient. a Secretis.

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc., *Dec. Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXV, n. 45 – Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

SANCTUS NICOLAUS BARENSIS, EP. ET CONF., CIVITATIS AC DIOECESIS RIOIENSIS, IN REPUBLICA ARGENTINA, PRIMUS AC PRAECIPUUS PATRONUS CAELESTIS CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Perennem esse Religionem a Christo Domino revelatam, hoc et de fide est, et a saeculari Ecclesiae historia comprobatum. Christus ipse, qui « usque ad consummationem saeculi » se cum suis fidelibus mansurum promiserat, est « semper vivens ad interpellandum pro nobis »; neque Ipse solus, sed Sancti quoque Eius, quos suorum donorum gratiarumque supernaturalium in perpetuum

participes fecit. Haud proinde mirum, si etiam in praesens Sanctorum sepulchra gloriosa sint; si eorum « ossa pullulent de loco suo »; si denique fidelibus suis caeleste patrocinium, una cum miraculis, ac tutelam numquam deficientem nunc quoque praebeant benigneque significent. Quorum in numerum celeberrimus ille Sanctus, Deo dilectus et a Christifidelibus ut Thaumaturgus habitus, Nicolaus scilicet, qui, quamvis Myrae Lyciensis in Asia Minori Episcopus fuerit et ibi pie sancteque demortuus sit, Barensis tamen a Bario, Italiae urbe, ubi Eius sepulchrum exstat, appellatus fuit, iure meritoque referendus est. Sanctissimae Trinitatis invictus strenuusque defensor in Myrensi dioecesi nec non, uti fertur, in Sacrosancta Nicaena Oecumenica prima Synodo, ita a Deo miraculorum facultate donatus est, ut in Oriente prius, deinde in Occidente atque in universo catholico orbe nomen Eius in benedictionem evaserit. Paterna igitur animo Nostro quam maxime iucunda pervenit notitia per quam Sanctum Nicolaum Barensem, Episcopum et Confessorem, iam inde a pluribus saeculis, in civitate et dioecesi Rioiensi maximo cultu ac devotissima pietate honoratum esse accepimus. Eidem dicatum peramplum exstat Sanctuarium, quod re. me. Decessor Noster Pius Pp. XI, anno MCMXXXIV, ad dignitatem evexit Ecclesiae Cathedralis dioeceseos vixdum a semet ipso constitutae. Eo quotannis conveniunt ante Eius antiquum Simulacrum, innumerabiles fidelium turmae ex universa Reipublicae Argentinae dicione. In omnibus dioeceseos domibus supra laudati Sancti Nicolai Effigies colitur; in omnibus fere familiis uni saltem e filiis nomen Eius pie inditur; omnes enim, tamquam praecipuum et dilectum Patronum, divum Nicolaum Barensem tali obsequio ac pietate prosequuntur, ut « Patrem nostrum » familiariter prope atque amice, Eum appellare soliti sint. Quam ob rem nonnulli Pontifices Decessores Nostri Indulgentiis ac privilegiis Rioiensem Sancti Nicolai Ecclesiam benigne ditaverunt, usque ad Decessorem Nostrum Pius Pp. X, fel. rec., qui, anno MCMXIII, aureum diadema, a semetipso benedictum, donavit, ut Eiusdem Simulacro imponeretur; quod tamen serius factum est, anno MCMXX, Decessore Nostro Benedicto Pp. XV, rec. mem., feliciter regnante. Nos quoque, enixis Venerabilis Fratris Froylani Ferreira Reinafé, Rioiensis Episcopi, supplicationibus, nec non instantibus atque urgentibus Cleri, Procerum universique populi votis libenter obsecundantes, congruum tantae fidei praemium ac publicam luculentamque dilectionis Nostrae testificationem concedere volumus, ut, per Divum Nicolaum, magis magisque in dies honoretur Deus, qui « mirabilis est in Sanctis suis », atque Iesus Christus, Unigenitus Dei Filius ac Redemptor noster, qui est « fons vitae et sanctitatis ». Quibus omnibus iure me-

ritoque perpensis, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Carolo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Salotti, Praenestino Episcopo atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae potestatis plenitudine Sanctum Nicolaum Barensem, Episcopum et Confessorem, civitatis ac dioecesis Rioiensis, in Republica Argentina, primum ac praecipuum Patronum caelestem, omnibus ac singulis liturgicis privilegiis adiectis, quae principalibus locorum Patronis competunt, confirmamus, constituimus ac declaramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent, seu pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis Decembris, in festo Sancti Nicolai Barensis, anno MCMXXXXVI, Pontificatus Nostri octavo.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

DOMINICUS SPADA
a Brevibus Apostolicis.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

INSTRUCTIO

DE INSTITUTIS SAECULARIBUS

Cum Ssmus Dominus Noster Constitutionem Apostolicam *Provida Mater Ecclesia* promulgavit, ad ea omnia exsecutioni efficacius mandanda quae sapienter in Constitutione statuta fuerunt, Sacram Congregationem de Religiosis, cuius competentiae Instituta Saecularia commissa sunt (*Lex peculiaris*, Art. IV, §§ 1 et 2), deputare dignatus est, ipsi omnes necessarias et opportunas facultates ad hunc finem concedens.

Inter munera et officia quae ex hac pontificia deputatione, iuxta ipsius Constitutionis expressam definitionem, Sacram Congregationem gravant, illud recensendum quod « prout necessitas ferat atque experientia suffragetur, sive Constitutionem Apostolicam interpretando sive ipsam perficiendo atque applicando », ipsa Congregatio normas edere valeat, quae ad Instituta Saecularia generatim, vel ad aliqua ex eis singillatim necessariae seu utiles reputentur (Art. II, § 2, 2°).

Iamvero, etsi completae atque definitivae normae Instituta Saecularia respicientes, ne hodierna ipsorum Institutorum evolutio periculose coarctetur, in opportunius tempus melius differantur, tamen expedit ut aliqua, quae non ab omnibus in Constitutione Apostolica *Provida Mater Ecclesia* clare perspecta recteque fuerunt interpretata, planius statim declarentur atque in tuto ponantur, adamussim servatis praescriptionibus quae, in Litteris *Primo feliciter*, a Ssmo Domino Nostro Motu proprio, sub die XII decurrentis mensis datis, statuuntur. Hinc Sacra Congregatio, per modum Instructionis, supremas normas colligere et clare digestas edere decrevit, quae merito basilares reputandae sunt ad solide Instituta Saecularia inde ab initio constituenda et ordinanda.

1. Ut aliqua Associatio, etsi perfectionis christianae professioni atque apostolatus exercitio in saeculo impense dedita, nomen et titulum *Instituti Saecularis* assumere iure meritoque valeat, non solum illa omnia atque singula elementa habere debet quae, ad normam Constitutionis Apostolicae *Provida Mater Ecclesia*, ut necessaria et integralia Insti-

tutorum Saecularium recensentur ac definiuntur (Art. I et III), sed praeterea necesse prorsus est ut ab aliquo Episcopo, hac Sacra Congregatione prius consulta, approbata atque erecta sit (Art. V, § 2; Art. VI).

2. Associationes fidelium, quae rationem notasque habent in Constitutione Apostolica descriptas, ab hac Sacra Congregatione de Religiosis omnes ubique, sive in territoriis iuris communis sive in territoriis Missionum, iure ad normam ipsius Constitutionis dependent (Art. IV, §§ 1 et 2) et Constitutionis Legi peculiari subiiciuntur, nec quavis ratione vel titulo ipsis licet, iuxta Litteras *Primo feliciter* (n. V), inter communes Associationes fidelium (C. I. C., L. II, P. III) remanere, salvo n. 5 huius Instructionis.

3. Ad veniam pro erectione novi Instituti Saecularis obtinendam, Episcopus loci, et non alius, hanc Sacram Congregationem adire debet, eam distincte docendo de iis omnibus quae in Normis pro erectione et approbatione Congregationum ab ipsa S. C. de Religiosis editis (6 martii 1921, nn. 3-8) definiuntur, congrua tamen congruis referendo (Art. VII). Mittenda etiam sunt schemata Constitutionum (sex saltem exemplaria), lingua latina vel alia in Curia recepta exarata, et insuper Directoria aliaque documenta, quae ad Associationis rationem atque spiritum dignoscendum inservire valeant. Constitutiones ea omnia continere debent, quae Instituti naturam, genera sociorum, regimen, formam consecrationis (Art. III, § 2), vinculum e Sodalium Instituto incorporatione ortum (Art. III, § 3), communes domos (Art. III, § 4), membrorum institutionis rationem atque exercitia pietatis respiciunt.

4. Associationes quae ante Const. *Provida Mater Ecclesia* legitime, ad normam praecedentis iuris, erectae vel approbatae ab Episcopis erant, vel pontificiam Associationum laicalium aliquam approbationem obtinuerant, ut ab hac Sacra Congregatione qua Instituta Saecularia, sive iuris dioecesani sive pontificii, recognosci valeant, ad ipsam Sacram Congregationem documenta erectionis vel approbationis, Constitutiones quibus hucusque regebantur, brevem relationem historicam, disciplinarem et apostolatus, ac, praesertim si iuris tantum dioecesani sint, etiam testimonia Ordinariorum in quorum dioecesibus sedes habent remittere debent. His omnibus ad normam Art. VI et VII Const. *Provida Mater Ecclesia* perpensis atque attente examinatis, prout casus ferat venia erectionis vel Decretum laudis concedi poterit.

5. Associationes non ita pridem fundatae, vel non sufficienter evolutae illaeque etiam quae in dies excitantur, etsi spem bonam de se concipere merito faciant quod si res secunde procedant ex ipsis Instituta Saecularia solida ac genuina exurgere valeant, opportunius erit si non sta-

tim S. Congregationi proponantur ut venia erectionis ab ipsa impetretur. Ex regula generali, quae nonnisi gravibus de causis rigide probatis, exceptionem pati debet, hae novae Consociationes, donec sufficiens specimen dederint, sub paterna Auctoritatis dioecesanae manu et tutela retineantur et exerceantur, prius uti merae Associationes, quae facto potius quam iure existunt, deinde, non quidem per saltum sed pedetemptim atque per gradus, sub aliquibus ex formis Associationum fidelium, ut Piae Unionis, Sodalitii, Confraternitatis, iuxta casus evolvantur.

6. Dum hae praeviae evolutiones (n. 5) perdurant ex quibus clare demonstrandum est, revera de Associationibus agi, quae plenam vitae perfectioni et apostolatui consecrationem sibi proponunt, quaeque alias omnes habeant notas quae in vero Instituto Saeculari exiguntur, attente invigilandum est ne quidquam his Associationibus interne vel externe permittatur, quod praesentem ipsarum conditionem excedat, et specificae Institutorum Saecularium rationi et naturae respondere videatur. Illa praesertim vitentur quae, denegata postea venia pro erectione in Institutum Saeculare, facile auferri vel destrui non possent et Superioribus vim quamdam inferre viderentur ad approbationem concedendam vel nimis facile largiendam.

7. Ad iudicium securum et practicum ferendum de vera natura Instituti Saecularis alicuius Associationis, scilicet an ipsa in saeculari statu et conditione sua membra ad illam plenam consecrationem et deditionem efficaciter ducat quae, etiam in foro externo, imaginem referat status perfectionis completi, et quoad substantiam vere religiosi, haec sunt accurate perpendenda:

a) an sodales qui, ut membra strictiore sensu sumpta Associationi inscribuntur, « praeter illa pietatis et abnegationis exercitia » sine quibus perfectionis vita vana illusio dicenda esset, tria generalia consilia evangelica una ex diversis formis quae Constitutio Apostolica admittit (Art. III, § 2), practice et solide, profiteantur. Possunt tamen admitti, ut membra latiore sensu accepta, et maiore vel minore vi seu intentione Associationis corpori adscripta, Sodales qui ad evangelicam perfectionem adspirent ipsamque in propria conditione exercere nitantur, etsi non singula consilia evangelica altiore gradu complectantur seu complecti valeant;

b) an vinculum, quo membra strictiore sensu sumpta et Associatio inter se ligantur, *stabile, mutuum* ac *plenum* sit, ita ut ad normam Constitutionis, Sodalis Associationi se totum tradat et Associatio talis sit vel serio fore praevideatur, quae de Sodali curam gerere atque de ipso iure respondere velit ac possit (Art. III, § 3, 2°);

c) an et qua ratione seu quo titulo sedes communes, quae in Constitutione Apostolica (Art. III, § 4) praecipiuntur, actu habeat seu habere nitatur, ut fines ad quos ipsae ordinantur obtineat.

d) an illa vitentur, quae Institutorum Saecularium naturae ac rationi non essent consentanea, ut ex. gr.: habitus qui non respondeat saeculari conditioni, vita communis ad modum vitae communis religiosae vel huic aequiparatae (Tit. XVII, L. II, C. I. C.) externe ordinata (Art. II, § 1; Art. III, § 4).

8. Instituta Saecularia, ad normam Art. II, § 1, 2°, Constitutionis Apostolicae *Provida Mater Ecclesia,* salvisque eiusdem Constitutionis Art. X, et Art. II, § 1, 1°, Religionum aut Societatum vitae communis proprio peculiarique iure non obligantur neque ipso uti possunt. Sacra tamen Congregatio, aliqua particularia praescripta iuris religiosi Institutis Saecularibus etiam convenientia, per exceptionem, ad Constitutionis tenorem (ibidem, Art. II, § 1, 2°), accommodare et applicare, immo et criteria quaedam plus minusve generalia, experientia comprobata et rerum intimae naturae respondentia, prudenter ex illo iure requirere poterit.

9. In particulari: *a*) Etsi praescripta can. 500, § 3, stricte Instituta saecularia non respiciant, nec prout iacent eisdem applicare necesse sit, tamen ex eis solidum criterium et clara directio pro approbandis et ordinandis Institutis Saecularibus deduci consulto potest.

b) Etsi nihil impediat quominus, ad normam iuris (can. 492, § 1), Instituta Saecularia Ordinibus aliisque etiam Religionibus, ex speciali concessione, aggregari, et ab ipsis diversimode adiuvari et etiam aliquo modo moraliter dirigi valeant, tamen aliae strictioris dependentiae formae, quae Institutorum Saecularium regiminis autonomiae detrahere viderentur ipsamve tutelae plus minus strictae subiicere, etiamsi ab ipsis Institutis, mulierum speciatim, desiderentur et invocentur, non nisi difficulter, bono Institutorum attente considerato, atque spiritu et apostolatus cui incumbere debent natura ac ratione ponderatis, opportunisque adhibitis cautelis, concedi poterunt.

10. Instituta Saecularia, *a*) ex statu plenae perfectionis, quam profitentur, et ex totali apostolatui consecratione, quam imponunt, in hoc eodem genere perfectionis et apostolatus, ad maiora evidenter vocantur, quam ea quae fidelibus, optimis etiam, in Associationibus mere laicalibus aut in Actione Catholica aliisque piis operibus laborantibus sufficere viderentur; *b*) ita tamen propria apostolatus exercitia et ministeria, quae peculiares fines ipsorum Institutorum constituant, suscipere debent, ut eorum Sodales — vitatis accurate confusionibus — praeclarum abnega-

tae, humilis, constantis collaborationis cum Hierarchia exemplum, aliis fidelibus qui eos vident et observant, pro viribus praebere possint, salva semper interna eorum disciplina (cfr. Motu proprio *Primo feliciter*, n. VI).

11. *a*) Ordinarius, dum obtenta venia Sanctae Sedis erectionem Instituti Saecularis peragit, quod prius ut Associatio vel de facto vel ut Pia Unio seu Sodalitium exsistebat, definire poterit an expediat, relate ad conditionem personarum figendam et ad requisita in Constitutionibus Instituti computanda, rationem habere illorum quae prius facta fuerunt, ex. gr. probationis, consecrationis, etc.

b) In primis decem annis Instituti Saecularis, ab ipsius erectione computandis, Episcopus loci a requisitis aetatis, temporis probationum, annorum consecrationis aliorumque similium, quae pro omnibus Institutis generatim vel pro aliquo praescripta sint, dispensare potest in ordine ad officia, munera, gradus aliosque iuridicos effectus.

c) Domus seu centra ante canonicam erectionem Instituti fundata, si ex venia utriusque Episcopi ad normam can. 495, § 1 fuerunt constituta, ipso facto erectionis partes fiunt Instituti.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Religiosis, die XIX mensis Martii, Sancto Iosepho, Sponso Beatae Mariae Virginis, sacra, anno MDCCCCXXXXVIII.

✠ ALOISIUS Card. LAVITRANO, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Fr Lucas Hermenegildus Pasetto, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

PARAKUEN. - DE DAHOMEY
(OUIDAHENSIS)

DECRETUM
DE VICARIATUUM FINIUM IMMUTATIONE

Cum in Audientia diei 13 mensis Maii vertentis anni Ssmus D. N. Pius Div. Prov. Pp. XII erexerit Praefecturam Apostolicam Parakuensem, idem Summus Pontifex in eadem Audientia, audita relatione sen-

tentiae Eminentissimorum Patrum huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, qui negotium, de quo agitur, in plenariis comitiis diei 10 eiusdem mensis et anni tractarunt, decrevit ut fines inter Praefecturam Apostolicam Parakuensem et Vicariatum Apostolicum de Dahomey, in posterum appellandum Ouidahensem, ita immutarentur, ut iidem essent ac fines civiles inter circulum civilem de Savalou, cuius territorium totum pertineret ad Vicariatum Apostolicum Ouidahensem, et circulum civilem de Parakou, cuius territorium cum pago Tchaourou totum pertineret ad Praefecturam Apostolicam Parakuensem, et insuper mandavit ut praesens ad rem Decretum in vulgus ederetur.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 13 mensis Maii a. D. 1948.

P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Celsus Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

COLLEGIUM LITUANUM A SANCTO CASIMIRO IN URBE ERIGITUR

Feliciter peracta Visitatione Apostolica Seminariorum Reipublicae Lituanae anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo sexto, consilium initum est Ecclesiasticum Collegium Romae condendi, quo Clerici exciperentur mentis voluntatisque qualitatibus praestantes, ab Episcopis Lituanis mittendi, ut prope Supremam Magisterii Catholici Cathedram plenius excolerentur.

Immane tamen bellum rem infectam reddidit, quoad catholica Lituanorum gens penitus eversa eheu! iacuit, clericalibus Seminariis ademptis ecclesiasticisque viris ex Patria profugientibus. Pauci quidem nunc praesto sunt iuvenes qui in sortem Domini instituantur, « quomodo si paucae olivae, quae remanserunt, excutiantur ex olea, et racemi cum fuerit finita vindemia ».[1] Hisce tamen nequissimis annis summopere ne-

[1] *Is.*, 24, 13.

cessitas urgebat Romam ex omnibus orbis plagis arcessendi omnes Lituaniae filios, qui Christi milites in animarum salutem fieri exoptent.

Quamobrem Lituanae Nationis Episcopi omnes, praeeunte Excmo Metropolita Kaunensi, suppliciter ab Apostolica Sede flagitaverunt ut Romae Collegium pro lituanis clericis iunioribusque sacerdotibus, qui sacris studiis operam navant, benigne conderet.

Unde factum est, favente in primis hac Sacra Congregatione, ut in Urbe congregarentur clerici qui patriam dereliquerant terram, quibus nonnulli additi sunt sacerdotes, qui altiorem institutionem ecclesiasticae doctrinae assequi cupiunt. Consilio et opera Lituaniae Praesulibus adstantibus, qui constanter sollicitudinem manifestant, quam pro eis coram Deo habent,[2] anno Domini 1946 faustissimis auspiciis dicatum est « Collegium a Sancto Casimiro », aptissimis comparatis aedibus atque solertibus moderatoribus praepositis.

Nuper autem inchoati Collegii moderatores « Regulas » ad disciplinam, pietatem, studia fovenda huic Sacro Dicasterio protulerunt probandas, quas optimo spiritu imbutas libentissime comperimus.

Nunc vero, cum initia prospere cesserint, postulante Excmo Archiepiscopo Metropolita Kaunensi cum omnibus Suffraganeis suis, Augustus Pontifex, in Audientia diei 25 mensis Aprilis h. a., infrascripto Cardinali eusdem Sacrae Congregatons de Semnariis et Studiorum Universitatibus Praefecto referente, benigne annuere dignatus est ut canonice erigeretur in Urbe Collegium Lituanum *a Sancto Casimiro* nuncupatum.

Quapropter Sacra haec eadem Congregatio, auctoritate a Ssmo D. N. Pio Div. Prov. Pp. XII sibi concredita, erigit atque erectum declarat *Collegium Lituanum a Sancto Casimiro,* cum omnibus iuribus, officiis atque privilegiis, quae ad Ecclesiastica Collegia Romae condita pertinent. Servatis de iure servandis; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Callisti, die 1 mensis Maii, in Festo Ss. Philippi et Iacobi App., a. D. 1948.

IOSEPH Card. PIZZARDO, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Ioseph Rossino, Archiep. tit. Thessalonicen., *Secretarius.*

[2] *II Cor.*, 7, 12.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (PIOTROWSKA-OROSZ)

Cum ignoretur locus actualis commorationis domini Stanislai Orosz, in causa de qua supra conventi, eundem citamus ad comparendum in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 9 Octobris 1948, hora undecima, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti domini Stanislai Orosz, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.*

Henricus Caiazzo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 15 Iunii 1948.

Hugo Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Stanislas Orosz, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 9 octobre 1948, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Stanislas Orosz devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

RESPONSA AD PROPOSITA DUBIA

Emi Patres Pontificiae Commissionis ad Codicis canones authentice interpretandos, propositis in plenario coetu quae sequuntur dubiis, responderi mandarunt ut infra ad singula:

I

De iure Superioris religiosi inspiciendi subditorum litteras

D. An religiosi exempti, in casibus in quibus Ordinario loci subiiciuntur, libere possint, ad normam can. 611, litteras nulli obnoxias inspectioni ad eundem Ordinarium mittere et ab eodem recipere.

R. Affirmative.

Datum Romae, e Civitate Vaticana, die 27 m. Novembri a. 1947.

II

De privilegio fori

D. I. Utrum, ad incurrendam excommunicationem vel suspensionem de quibus in can. 2341, sufficiat ut quis, ausu temerario, personam ex recensitis in eodem canone conveniat coram laico iudice; an requiratur ut persona conventa re a iudice citetur.

R. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

D. II. An interpretatio data in responso ad dubium primum valeat retrorsum.

R. Negative; et vim exserit a die publicationis in *Actorum Apostolicae Sedis Commentario Officiali.*

Datum Romae, e Civitate Vaticana, die 26 m. Aprili a. 1948.

III

De matrimonio per procuratorem

D. Utrum procuratorem, de quo in can. 1089 § 1, mandans ipse designare debeat; an eiusdem designationem alii committere valeat.

R. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Datum Romae, e Civitate Vaticana, die 31 m. Maio a. 1948.

M. Card. Massimi, *Praeses.*

L. ✠ S.

A. Coussa, Ordinis Basilianorum Aleppen., *a Secretis.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

La Santità di Nostro Signore si è benignamente degnata d'istituire il Comitato Centrale per il prossimo Anno Santo, compiacendosi in pari tempo di nominarne, con Biglietti della Segreteria di Stato in data 28 giugno 1948:

Presidente Onorario: l'Eminentissimo e Reverendissimo Signor Cardinale Francesco Marchetti Selvaggiani, Vescovo suburbicario di Ostia e di Frascati, Decano del Sacro Collegio, Vicario Generale della medesima Santità Sua per la città di Roma e distretto;

Presidente Effettivo: Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Valerio Valeri, Arcivescovo titolare di Efeso, Nunzio Apostolico;

Vicepresidente: Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Ludovico Kaas, Economo e Segretario della Sacra Congregazione della Reverenda Fabbrica di San Pietro;

Membri: Le Loro Eccellenze Reverendissime i Monsignori: Alberto di Jorio, Uditore Generale della Reverenda Camera Apostolica, Segretario dell'Istituto per le Opere di Religione; Celso Costantini, Arcivescovo titolare di Teodosiopoli di Arcadia, Segretario della Sacra Congregazione de Propaganda Fide; Giuseppe Rossino, Arcivescovo titolare di Tessalonica, Segretario della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi; Antonino Arata, Arcivescovo titolare di Sardi, Assessore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale; Luca Ermenegildo Pasetto, Arcivescovo titolare di Iconio, Segretario della Sacra Congregazione dei Religiosi; Alfonso Carinci, Arcivescovo titolare di Seleucia di Isauria, Segretario della Sacra Congregazione dei Riti; Alfredo Ottaviani, Assessore della Suprema Sacra Congregazione del Santo Offizio; Benedetto Renzoni, Assessore della Sacra Congregazione Concistoriale: Francesco Bracci, Segretario della Sacra Congregazione della Disciplina dei Sacramenti; Francesco Roberti, Segretario della Sacra Congregazione del Concilio; Beniamino Nardone, Segretario della Sacra Congregazione Ceremoniale; Domenico Tardini, Segretario della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari; Giovanni Battista Montini, Sostituto della Segreteria di Stato di Sua Santità; Martino Giovanni O'Connor, Vescovo titolare di Tespia, Rettore del Pontificio Collegio Americano del Nord; Giovanni Urbani, Vescovo titolare di Assume, Assistente Ecclesiastico Generale dell'Azione Cattolica Italiana; gl'Illustrissimi e Reverendis-

simi Monsignori: Federico Callori di Vignale, Cameriere Segreto Partecipante di Sua Santità; Enrico Dante, Prefetto delle Cerimonie Pontificie; Carlo Grano, Capo del Protocollo della Segreteria di Stato di Sua Santità; Renato Fontenelle, Canonico Vaticano; il Reverendissimo Padre Anselmo M. Albareda, O. S. B., Prefetto della Biblioteca Apostolica Vaticana;

Le Loro Eccellenze: il Principe Don Aspreno Giuseppe Colonna, Principe Assistente al Soglio Pontificio; il Principe Don Carlo Pacelli, Consigliere Generale dello Stato della Città del Vaticano; il Marchese Don Giovanni Battista Sacchetti, Foriere Maggiore dei Sacri Palazzi Apostolici; il Principe Don Francesco Chigi della Rovere, Comandante della Guardia Nobile Pontificia; l'Illustrissimo Signor Conte Dott. Ing. Enrico Pietro Galeazzi, Direttore Generale dei Servizi Tecnici ed Economici dello Stato della Città del Vaticano;

Segretario: il Reverendissimo Monsignor Sergio Pignedoli, a cui è pure affidato l'incarico dell'« Ufficio per l'Anno Santo », istituito presso la Segreteria di Stato di Sua Santità.

NECROLOGIO

6	aprile	1948.	Monsig. Vargas Giovanni Domenico, Vescovo tit. di Gerara.
19	»	»	Monsig. Chiolino Martino, Vescovo tit. di Calama.
1	maggio	»	Monsig. Fourcadier Stefano, Vescovo tit. di Ippona Zárito.
2	»	»	Monsig. Joosten Francesco, Vescovo tit. di Sagalasso.
11	»	»	Monsig. Tagliapietra Pietro, Arcivescovo di Spoleto.
13	»	»	Monsig. Takach Basilio, Vescovo tit. di Zela, Esarca Apostolico dei Ruteni Subcarpatici in U. S. A.
20	»	»	Monsig. Marsiglia Domenico, Arcivescovo di Rossano.
27	»	»	Monsig. Faure Ramberto, Vescovo di Saint-Claude.
29	»	»	Monsig. Ehrenfried Mattia, Vescovo di Würzburg.
7	giugno	»	Monsig. Alvarez Gonzalez Enrico, Vescovo tit. di Sciro, Vicario Apost. di Urubamba e Madre di Dio.
12	»	»	Monsig. Heavey Giovanni, Vescovo di Cairns.
1	luglio	»	Monsig. Salman Paolo, Arcivescovo di Transgiordania dei Melchiti.
6	»	»	Monsig. Arrigoni Luigi, Arcivescovo tit. di Apamea di Siria, Nunzio Apostolico nel Perù.
7	»	»	Monsig. Righetti Pasquale, Vescovo di Savona e Noli.

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XL, n. 7 - 10 Iulii 1948)

ACTA PII PP. XII

SACRUM CONSISTORIUM

CONSISTORIUM SECRETUM

(diei 21 Iunii 1948)

PAG.

I. Camerarius Sacri Collegii 265
II. Allocutio et Confirmatio electionis Patriarcharum 265
III. Optio Ecclesiarum 268
IV. Provisio Ecclesiarum 269
V. Praestatio iuramenti 282
VI. Relatio Causarum 282
VII. Postulatio Palliorum 283

MOTU PROPRIO

De Institutorum Saecularium laude atque confirmatione. - 12 Martii 1948 . . 283

CONSTITUTIO APOSTOLICA

Omnium cuiusvis ritus christifidelium. - Unicus hucusque Ruthenorum Exarchatus Apostolicus in ditione Canadensi tripartito dividitur, et exinde Exarchatus Centralis, Orientalis et Occidentalis pro Ruthenis constituuntur. - 3 Martii 1948 287

LITTERAE APOSTOLICAE

Perennem esse. - Sanctus Nicolaus Barensis, Ep. et Conf., civitatis ac dioecesis Riolensis, in Republica Argentina, primus ac praecipuus Patronus caelestis constituitur. - 6 Decembris 1946 290

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

PAG.

Instructio. De Institutis Saecularibus. - 19 Martii 1948 293

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Parakuen.-de Dahomey (Ouidahensis). - Decretum. De Vicariatuum finium immutatione. - 13 Maii 1948 . . 297

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Decretum. Collegium Lituanum a Sancto Casimiro in Urbe erigitur. - 1 Maii 1948 298

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis: Romana. - Nullitatis matrimonii (Piotrowska-Orosz). - 15 Iunii 1948 300

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

Responsa ad proposita dubia 301

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Segreteria di Stato: *Nomine* . . . 303
II. Necrologio 304

ORDO DIVINI OFFICII RECITANDI

SACRIQUE PERAGENDI IUXTA KALENDARIUM UNIVERSALIS ECCLESIAE ANNO DOMINI 1949

cum Appendice pro Missionibus L. 300 ($ 0,50)

Haec nova editio Kalendarii Ecclesiae Universalis, iuxta recentiores editiones Missalis ac Breviarii Romani et Decreta Sacrae Rituum Congregationis redacta, magis practica quam praecedentes evasit lucidiori ordine variisque ac utillimis additamentis.

Sac. ALAPHRIDUS OTTAVIANI

INSTITUTIONES IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

EDITIO TERTIA

Vol. I, **Ecclesiae constitutio socialis et potestas** pp. XVI-452. 1947. Lib 1000 ($ 2)
Vol. II, **Ecclesia et Status,** pp. VII-497. 1948. Lib. 1000 ($ 2)

COMPENDIUM IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

in usum Auditorum Sacrae Theologiae, pp. VIII-504, Editio altera, 1943.
Lib. 600 ($ 1,30)

Veneunt apud (*Libreria Editrice Vaticana - Città del Vaticano*)

Opus nuperrime e prelo emissum:

BIBLIA SACRA

iuxta latinam Vulgatam versionem ad codicum fidem iussu PII Pp. XII, cura et studio Monachorum Abbatiae Pontificiae Sancti Hieronymi in Urbe, Ordinis Sancti Benedicti, edita

Tomus VII - LIBER VERBORUM DIERUM

ex interpretatione sancti Hieronymi cum Praefationibus et duplici Capitulorum serie

In-4, XII-323 pag., Romae, Typis Polyglottis Vaticanis, 1948
(Lib. 2000 $ 4)

Hoc novo volumine editionis criticae Vulgatae continentur duo libri Paralipomenon quos sub titulo « Verba Dierum » s. Hieronymus, ab amico suo Chromatio episcopo rogatus, in lucem edidit. Textus ad fidem codicum, praesertim antiquiorum, restitutus triplici apparatu munitur quo ratio redditur de constituto textu eiusque traditione. Praemittuntur duae Praefationes s. Doctoris, altera ad Chromatium quae ad editionem Vulgatam proprie pertinet, altera ad Domnionem et Rogatianum quae textum, hodie deperditum, antiquae cuiusdam latinae versionis a s. Hieronymo secundum LXX emendatum olim praecedebat; eas sequitur duplex series Capitulorum seu Titulorum. In Prolegomenis editores de codicibus quibus usi sunt tractant et de via ac ratione qua editio in hoc libro procedit.

Praecedentes Tomi hoc ordine editi sunt:

I. Genesis, 1926; II. Exodus et Leviticus, 1929; III. Numeri et Deuteronomium, 1936; IV. Iosue, Iudicum, Ruth, 1939; V. Samuhel, 1944; VI. Malachim, 1945. Praeparantur libri Ezrae, Tobiae, Iudith, Hester, Iob, Psalterium gallicanum. Psalteria « iuxta Hebraeos » et romanum in Collectaneis Biblicis Latinis edentur.

Iuvat fortasse quaedam iudicia referre de voluminibus proxime editis:

Nuovo libro, ma anche nuova fase dell'immane impresa. I libri precedenti già nel loro titolo comune « Octateuchus » dimostravano d'avere una comune base manoscritta e di presentare le medesime linee direttive per l'elaborazione del testo, quelle, che con tanta pazienza e sagacia aveva tracciate il compianto primo Abbate D. Henri Quentin. Ora si entra in altro reparto, e le cose cambiano parecchio; i RR. Monaci dell'Abbazia di S. Girolamo qui lavorano sul proprio con base rinnovata e criteri indipendenti e dànno quindi la vera misura del loro valore nell'opera, sovente così delicata. Ed hanno fatto egregia prova.

A. VACCARI, in *Biblica*, 1944.

Les vicissitudes de la guerre n'ont pas longtemps arrêté les savants travaux des moines de Saint-Jérôme *in Urbe*. Les deux volumes que nous sommes heureux de recenser portent respectivement les dates de 1944 et 1945. Ils sont le fruit d'un travail assidu, dont témoignent les *prolegomena* et l'apparat documentaire. Travail méritoire par son austérité comme par ses résultats: nous voici en possession de la vulgate des livres de Samuel et des Rois selón un texte pratiquement définitif. Les esprits utilitaires n'en perçoivent pas l'utilité, mais quiconque n'ignore pas les problèmes du texte massorétique sait l'importance d'une édition critique de la recension faite sur l'hébreu, au IVe siècle, par un maître.

Dom B. CAPELLE, in *Recherches de Théologie Ancienne et Médiévale*, 1945.

Ce labeur érudit et patient nous donne enfin un texte propre, établi critiquement. De plus, les apparats très complets fournissent un précieux matériel pour l'histoire de la Vulgate.

R. DE VAUX, in *Revue Biblique*, 1947.

In 1907 Pope Pius X decided to appoint a Commission for the revision of the Latin Vulgate... The primary object set before the Commission was to produce the best critical edition of the text of St. Jerome's translation from the Hebrew wich could be obtained from a study of the oldest and best codices according to the soundest principles of textual criticism... The revised text published by this Commission might be confidently expected to be the most correct and acceptable edition of the Vulgate Bible.

D. A. WELD-BLUNDELL, in *Scripture*, 1947.

Die neue Ausgabe bietet zum ersten Mal einen Ueberblick über das gewaltige handschriftliche Material in einer recht umfassenden Auswahl... In Summa, reiches hs.liches Material, vorzügliches Arbeitsinstrument, für alle künftige Vulgataforschung grundlegend. Ihr Text bedeutet einen erheblichen Fortschrifft in der Richtung auf die alteste Ueberlieferung.

HANS LIETZMANN, in *Theologische Literaturzeitung*, 1940.

Una cosa podemos decir, sin embargo. Que nos agrada más un sistema seguido con fidelidad que no, como sucede muchas veces, la inconsistencia de aquellos que parecen complacerse en luchar contra sí mismos o, por falta de sistema, en levantar castillos en el aire. En esto sentido, aparte de otras muchas cosas, los Padres de la Abadia de S. Jerónimo han dado a todos un buen ejemplo de fidelidad y merecen mil plácemes por ello.

Finalmente por lo que se refiere a la ordenación y ejecución de la obra, no podemos menos de admirar la exquisita delicadeza y paciencia, tipicamente benedictina, que raya en una escrupulosidad casi increíble... Parece imposible que en obra de tan delicado estudio e impresión tan complicada, se llegue a tal perfección.

TEOFILO AYUSO MARAZUELA, in *Estudios Biblicos*, 1946.

Veneunt Romae apud
LIBRERIA EDITRICE VATICANA — CITTÀ DEL VATICANO
ALIA EIUSDEM COLLECTIONIS VOLUMINA: I-VI (singula volumina Lib. 1500, $ 3).